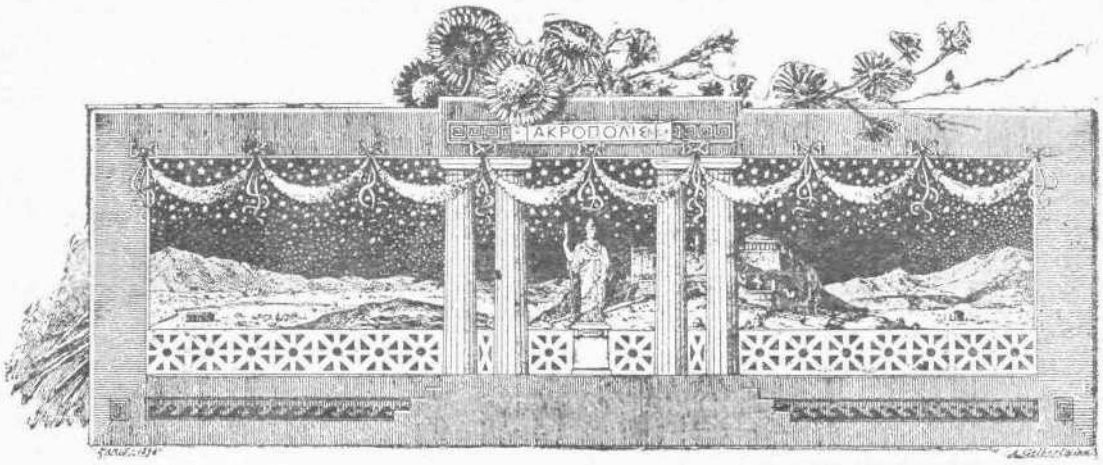

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΕΤΟΣ Κ΄.
ΤΕΥΧΟΣ 237—238
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1920

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ"

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἐτησία δραχμαὶ 12.
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δραχμαὶ 2.
ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη ἀριθ. 22α

ΤΕΥΧΟΣ 237—238

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ— ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1920

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις, ὑπὸ Κ.
Ἀντίλαλοι.
Σιναυλίαι.
Σημειώσεις δύο μηνῶν, ὑπὸ Δάρνιδος
Τὰ Ἀθηναϊκὰ θέατρα, ὑπὸ Κ.
Ξένη πνευματικὴ κίνησις.
Γράμματα καὶ Τέχναι. (Εἰκαστικαὶ τέχναι.— Σύμμικτα).

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομήν των παρακαλοῦνται ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν, διότι ἄλλως θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ὁριστικῶς.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Καθαιρεθέντος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ἀρχ. Ἑταιρείας, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀνεκηρύχθη τακτικὸς Πρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ὡς ἦτο καὶ ἄλλοτε, Συμπρόεδρος ὁ Διάδοχος καὶ ὁ Πρίγκηψ Νικόλαος Α'. ἀντιπρόεδρος. Τὸ νέον συμβούλιον ἀπηρτίσθη ἐκ τῶν κ. κ. Δ. Παπούλια β'. Ἀντιπροέδρου, Ἰακ. Δραγάτση ὡς γενικοῦ γραμματέως. Σύμβουλοι ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Μ. Γούδας, Ν. Ἐξαρχόπουλος, Π. Καρολίδης, Ν. Κυπαρίσσης, Β. Λεονάρδος, Ι. Μεσολωρᾶς Χ. Μητσόπουλος, Γ. Μπαλτατζῆς Σπ. Παγανέλης, Κ. Πολυγένης, Α. Σκιᾶς, Β. Στάης Α. Φιλαδελφεὺς καὶ Α. Χατζῆς.

— Εἰς τὰ Σάλωνα τῆς Δαλματίας ἐπανήρχισαν αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ἀπεκαλύφθησαν σπουδαιόταται κρύπται.

— Ἀπεσπάσθη παρὰ τῇ Ὑπάτῃ Ἁρμοστείᾳ Σμύρνης ὁ Τμηματάρχης τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας κ. Κ. Κουρουνιώτης

— Τὸ Ἀρχ. Συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν ἐπισκευὴν τοῦ Ἐρεχθείου καὶ τοῦ Παρθενῶνος.

— Εἰς τὸ Ἀρχ. μουσεῖον Λαρίσσης παρεδόθησαν ἐνεπίγραφοι πλάκες, τμήματα κιονοκράνου, ἐπιτύμβιος πλὰξ ἐνεπίγραφος, ἑτέρα Βυζ. ἐποχῆς, πέλμα λέοντος καὶ τεμάχια ἀγγείων. Ἐπίσης ὁ κ. Ν. Γιαννόπουλος ἀνεῦρεν εἰς Ἐσκι-Τζαμὶ στήλην μαρμαρίνην μετ' ἐπιγραφῆς Ρωμαϊκῶν χρόνων, ἐπίσης τμῆμα ὀροφῆς ἀρχαίου Ἑλλ. ναοῦ.

— Μετετέθησαν ἐναλλὰξ οἱ ἔφοροι Ἀττικῆς καὶ Ἀργολιδο-Κορινθίας κ. κ. Κεραμόπουλος καὶ Φιλαδελφεύς.

— Ἐν τῇ ἐτησίᾳ συνελεύσει τῆς Ἀρχ. Ἑταιρείας ἧς προήδρευεν ὁ Βασιλεύς, ὁ γεν. γραμματεὺς κ. Δραγάτσης ὡμίλησεν περὶ τῶν γενομένων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀνασκαφῶν ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Ὠδεῖον Περικλέους, ἐν Δωδώνῃ, Ἐλευσῖνι, Ἀμφιπόλει, Ὠρωπῷ καὶ Μιστρᾷ.

—Ἡ Ἀμερικανικὴ Νομισματικὴ Ἑταιρεία τῆς Ν. Ὑόρκης ἀπένειμε τὸ διδόμενον εἰς τοὺς ἀνδραγαθήσαντας εἰς τὴν ἐπιστήμην μετάλλιον— ἀριστεῖον εἰς τὸν κ. Ἰ. Σβορῶνον, τὸν 15κις μέχρι τοῦδε βραβευθέντα ὑπὸ ξένων Ἀκαδημιῶν καὶ ἐπιστημονικῶν Ἑταιρειῶν διὰ «τὴν πρωτοτυπίαν τῶν πολυαρίθμων νομισματολογικῶν, ἀρχαιολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ μυθολογικῶν συγγραφῶν του.»

—Τὸ Ἀρχαιολογικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπισκευασθῇ ὁ τροῦλλος τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης ἐν τῇ συνοικίᾳ Πλάκα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ παλαιὸς ναὸς τῆς Πεντέλης, ἐσχηματίσθη δὲ κατάλογος τῶν ἀπὸ τοῦ 1830 Βυζαντινῶν κειμηλίων, ἅτινα τίθενται ὑπὸ Κρατικὴν προστασίαν.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Φ.—Ὁ κ. Αὐγερινὸς εἶνε ὁ καλλίτερος Ἕλλην καλλιτέχνης τῆς βιόλας(alto). Ἀνεψιὸς τοῦ περιφήμου Ἀλεξ. Αὐγερινοῦ ὅστις πρὸ 3 ἐτῶν κατέθελγε τοὺς Ἀθηναίους μὲ τὴν βάρβιτόν του. Ἐσπούδασεν ἐν Μόσχᾳ. Ἦτο διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου τῆς Ροστόβης πρὶν ἔλθῃ ἐδῶ. Ὁ κ. Γεωργίου ἀνήκει εἰς πλουσίαν καὶ διακεκριμένην οἰκογένειαν τῆς Κηπόλεως. Ἐσπούδασεν εἰς Ἐλβετίαν καὶ κατόπιν τέσσαρα ἔτη εἰς τὴν Μ. Ἀκαδημίαν τῆς Βιέννης. Ἐπραγούδησεν ὡς τενόρος εἰς τὰ θέατρα Φραγκφούρτης, Λειψίας καὶ ἀλλαχοῦ.

Λογ/φ.— Μολονότι τὸ Νόμπελ ἀπενεμήθη ἐφέτος πρῶτον εἰς τὸν Χάμσουν καὶ ἔπειτα εἰς τὸν Σπίττελερ, διὰ τὸ 1919 ἐδόθη εἰς τὸν δεύτερον καὶ εἰς τὸν πρῶτον διὰ τὸ 1920.

Τ.Ν.—Ὁ Σαίξπηρ ὡς συγγραφεὺς ἠμφισβητήθη καὶ ἐσχάτως. Ὁ Γάλλος φιλόλογος Ντεμπλὸν ἰσχυρίζεται ὅτι συγγραφεὺς τῶν Σαιξπηρείων ἔργων εἶνε ὁ σύγχρονος τοῦ Σαίξπηρ κόμης Ρούτλανδ. Ἄλλοτε ἀπεδόθησαν εἰς τὸν Βάκωνα.

Νέφ.— Ὁ Μέγας Ναπολέων ἦτο καὶ μυθιστοριογράφος. Εὑρέθη ἐσχάτως εἰς ἕνα πύργον χειρόγραφόν του μὲ τὸν τίτλον «Ἐλισσὼν καὶ Εὐγενία.» Πρόκειται περὶ νεανικοῦ ἔρωτός του.

Περιέργφ.—Μετὰ τὸν πόλεμον κατὰ στατιστικὴν Εὐρωπαϊκὴν ἔχουν 6 ἑκατομμύρια ἡ Ἑλλάς, 12 ἡ Σερβία (Γιουγκοσλαυία), 4 ἡ Βουλγαρία καὶ 13 ἡ Ρουμανία.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Μποκατσιάμπη

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἄλλους μῆνας, ὑπῆρξεν ὁ μὴν τῶν καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων. Πέντε ἤνοιξαν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Ἀτυχῶς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φιλοτέχνων δὲν ἐξεδηλώθη καὶ ἐφέτος ὑπὸ ἔποψιν ἐπισκεπτῶν καὶ πωλήσεων ὑπελήφθησαν τῆς καλλιτεχνικῆς κινήσεως τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν κατὰ πολύ.

Ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ πρεσβεῖα. Ὁ κ. Μποκατσιάμπης ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται μετὰ τῆς αὐτῆς παραγωγικότητος ὡς καὶ ἄλλοτε. Τὸ καλοκαῖρι εἰς τὴν Κέρκυραν αἰχμαλωτίζει ἐπὶ τῆς ὀθόνης ἀπόψεις τῆς ἀνεξαντλήτου εἰς καλλονὰς φύσεως της καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους — ἐπὶ δεκαπέντε συνεχῆ ἔτη—καλεῖ τοὺς φίλους τῆς τέχνης του εἰς τὴν καλλιτεχνικήν του φωλεὰν διὰ νὰ ἐκτιμήσουν μίαν ἔτι φορὰν τὴν χάριν τοῦ χρωστῆρος του. Ἡ ἐφετεινὴ ἔκθεσίς του περιλαμβάνει 88 ἔργα, ἐξ ὧν 33 νέα. Ἐξ αὐτῶν ὑπερέχουν τὸ Μαντοῦκι, τὰ Νεωρεῖα Κερκύρας, τὸ ποιητικώτατον Λυκόφως, τὸ Καλαφάτισμα, ἡ Ἑβραϊκὴ συνοικία Κερκύρας, τὸ Καρφιάτικο καντοῦνι μὲ τὸ τεχνικώτατον προοπτικῶς βάθος του, ἡ Περγουλιά. Εἰς τοὺς πίνακας αὐτοὺς ἡ πατρίς του κινεῖται εἰς φῶς, εἰς δροσιάν, εἰς χάριν. Ὁ κ Μπακατσιάμπης εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν ζωγράφος τῶν σαλονιῶν. Οἱ πίνακές του εἶνε ἀληθινὰ στολίσματα καὶ διὰ τὰ θέματα καὶ διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν. Ἡ προσωπογραφία τοῦ Βασιλέως (ἀκουαρέλλα) καὶ μία σπουδὴ κεφαλῆς κόρης φανερώνει τὸν καλὸν προσωπογράφον, ἀνακαλύπτω δὲ καὶ ἕνα Καπουτσῖνον, παραδόξως εἰς τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο ἐμφανίζοντα τὴν καλογηρικήν του μορφήν. Εἶνε ἔργον τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ ἐν Ρώμῃ εἰκοσαετής, εὑρέθη ἐσχάτως κάπου παρερριμένον καὶ ἤδη παρετέθη χρονολογικῶς ὡς μία παρένθεσις τῶν πρώτων σπουδῶν του εἰς τὴν ὥριμον ἤδη καὶ πλήρη ζωῆς καλλιτεχνικήν του ἐκδήλωσιν. Μερικὰ σκίτσα ἑλκύουν τὴν προσοχήν, ἰδίως ὁ Αὐλὸς εἰργασμένος μὲ τὴν πένα.

Ἀλεξανδρίδου

Δύο ἐξ Εὐρώπης ἀφιχθέντες καλλιτέχναι ἡ δεσπ. Χ. Ἀλεξανδρίδου ἐκ Γαλλίας καὶ ὁ κ. Κίμων Λόγης ἐκ Βουκουρεστίου ἐξέθησαν ἔργα των ξένου περιβάλλοντος.

Ἡ δ. Ἀλεξανδρίδου τελειοποιηθεῖσα ἐν Παρισίοις καὶ ἐγκλιματισθεῖσα εἰς τὴν Γαλλικὴν τέχνην παρουσίασε εἰς τὸ Ζάππειον συνολικὸν τὸ ἔργον της, μηδὲ τῶν προχείρων σπουδῶν της ἐξαιρουμένων. Εἰς τὰ ἔργα της εἶνε ζωηρὰ ἡ ἐπίδρασις ἢ μᾶλλον μίμησις τῆς νεωτέρας τεχνοτροπίας, τοῦ ἐξπρεσιονισμοῦ. Μερικοὶ πίνακες ὑπερβολικοὶ εἰς κτυπητὸν φῶς καὶ ἀναρχικοὶ ὡς πρὸς τὸ σχέδιον. Ἄλλα, τὰ σώζει ἡ ἐξ ἀποστάσεως ἐντύπωσις. Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν 70, τὰ 40 περίπου, εἶνε τοπεῖα καὶ ἐκκλησίαι τῆς Finistere ἐν Βρεττάνῃ. Δύο ἐξετέθησαν εἰς τὸ Παρισινὸν Salon τῆς Société Nationale «ὁ Παληὸς ὁδρόμυλος» πέρυσι καὶ ἓν ἐπιτραπέζιον ἐφέτος. Εἶνε καὶ τὰ καλλίτερα τῆς ἐκθέσεώς της. Ἑλληνικὸν ἔργον οὐδὲν ἐκθέτει. Καὶ δὲν θὰ εἶχε τὴν θέσιν του εἰς ἓν περιβάλλον ἐντελῶς διαφορετικόν, ρεαλιστικὸν ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου εἰργάσθη ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη. Τὰ ἐσωτερικὰ ἐκκλησίας τοῦ ΙΓ^ου αἰῶνος καὶ τῆς Βρεττανικῆς οἰκίας, ἓν πλυντήριον καὶ μία ἀποβάθρα, ἡ Ἄγνωστος καὶ τὰ reflets τοῦ κολπίσκου προδίδουν καλλιτεχνικὴν ἀντίληψιν καὶ εἰλικρίνειαν. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, μία ἔπαυλις, ὁ δρόμος τοῦ Κονσαρνώ, τὰ χρώματα στὸν Ἀντλαντικό, τὸ βουνὸ τοῦ Βασιλῆᾶ, τὸ Ψαράδικο λιμάνι, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἀντὶ γραμμῶν χαρακιές, ὀγκόλιθοι χρωμάτων, σύνεφα χονδροειδῆ, τοπεῖα κακοσχημάτιστα, φιγοῦρες χαλκομανοειδεῖς. Τὰ σχέδια της—μὲ μολύβι, μὲ κάρβουνο, μὲ Σινικὴ μελάνη – δεικνύουν τὸ εἶδος τῶν σπουδῶν της, χωρὶς νὰ λέγουν πολλὰ πράγματα — Ξεχωρίζει ἕνας μικρὸς Βρεττανός. Ὑπάρχει καὶ μία ὁλόσωμος προ-

σωπογραφία τῆς καλλιτέχνιδος δ. Δαλεζίου, ἐλαττωματική ἐν τῇ συνολικῇ ἐμφανίσει της.

Λόγη

Ὁ κ. Κίμων Λόγης εἶνε Ἕλλην ἐκρουμουνισθείς, ἐκ Σερρῶν. Ἐσπούδασε ζωγραφικὴν εἰς τὸ Μόναχον ὑπὸ τὸν Γύζην ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ ὑπὸ τὸν Στούκ. Καὶ ἀνεδείχθη ἄριστος μαθητής των. Ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς Βιέννην. Φίλος τῶν ταξειδίων, εὐκατάστατος, περιέρχεται συχνὰ τὰ Εὐρωπαϊκὰ κέντρα. Εἶνε ἐγκατεστημένος εἰς Βουκουρέστιον. Πρὸ 18 ἐτῶν εἶχεν ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας, ἡγηθεὶς τῆς ἀποστολῆς Ρουμουνικῶν ἔργων, τῶν ἐκτεθέντων εἰς τὴν Διεθνῆ ἔκθεσιν τοῦ Ζαππείου ἧς ἐδημοσίευσεν ἡ «Πινακοθήκη» περιγραφὴν εἰς τὸν Γ'. τόμον ὡς καὶ περὶ τῶν ἔργων τοῦ κ. Λόγη τῶν τότε ἐκτεθέντων. Ἔκτοτε εἶχον χαθῇ τὰ ἴχνη του Τὸν Σεπτέμβριον ἦλθε, κομίζων σειρὰν νέων ἔργων του, ἅτινα καὶ ἐξέθεσεν — 57 ἐν ὅλῳ — εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐκθέσεων τοῦ «Παρνασσοῦ». Ὅλα τὰ ἔργα του πλὴν ἑνός, τοπείου τῆς Καβάλλας, ἐφιλοτέχνησεν εἰς Βιέννην καὶ Βουκουρέστιον καὶ— τὰ περισσότερα—εἰς τὸ Παρίσι ὅπου ἦτο ἐσχάτως. Εἶνε ζωγράφος ἰδίως τοῦ ὑπαίθρου καὶ τῆς διακοσμητικῆς. Ὅλα τὰ ἔργα του — τοπεῖα καὶ σπουδαὶ τῆς φύσεως κυρίως—διαπνέει μία ἄκρα ἠρεμία, τόνος τοῦ χρωματισμοῦ ἁρμονικός. Ἡ ψυχή του εὑρίσκεται ἐν ἰσορροπίᾳ πρὸς τὸ περιβάλλον τῆς φύσεως. Βλέπει τὴν φύσιν ὅπως εἶνε καὶ τὴν ἀποδίδει μὲ τὴν ἰδικήν του αἰσθητικήν, χωρὶς νὰ τὴν παραμορφώνῃ ἢ νὰ τὴν συμβολίζει μὲ ἀκροβατισμοὺς εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς τέχνης. Νεωτεριστὴς λογικὸς εἰς τὴν τεχνοτροπίαν. Μία ποίησις κυριαρχεῖ εἰς ὅλους τοὺς πίνακάς του. Ἔργα μὲ ἀλήθειαν ὄχι ψυχράν, ἀλλ' ἐξιδανικευμένην. Ἠξεύρει πρὸ παντὸς νὰ ἐκλέγῃ τὰ τοπεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ νὰ τὰ πλαισιώνῃ. Δίδουν ἐντύπωσιν ζωηράν, χωρὶς νὰ ἐκβιάζεται ἡ προσοχὴ τοῦ θεατοῦ. Ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἡ ἔκθεσίς του ὑπῆρξε γεγονὸς καλλιτεχνικὸν διὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἐκ τῶν τοπείων του διακρίνονται ἡ «Μελαγχολία» μικρὸν τοπεῖον πλῆρες θλίψεως ἀποτελοῦν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκεῖ πλησίον «Ἐαρινὴν ἡμέραν» τὴν ἡλιοχαρῆ. Πέριξ αὐτῶν τῶν δύο ἔργων ἐξελίσσεται ἡ χρωματικὴ σύνθεσις εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἀπόδοσιν τῶν λεπτοτέρων ἐναλλαγῶν τῶν δύο αὐτῶν ἀντιθέσεων. Ἓν ὡχρὸν ποιητικὸν «Φθινόπωρον» ἀκολουθούμενον ἀπὸ τὸ «Φθινοπωρινὸ καπρίτσιο», τὴν «Χρυσῆν βροχὴν», τὸ «Φθινόπωρο στὸ πάρκο», τὸν «Ρεμβασμόν», τὴν «Βραδυνὴν ἁρμονίαν», τὰς «Τελευταίας ἀκτῖνας» φωτιζούσας ἓν Ρουμανικὸ μέρος. Εἶνε τὰ καλλίτερά του ἔργα. Καὶ βλέπομεν φῶς καὶ ζωὴν εἰς τὴν «Χαραυγὴν» καὶ εἰς τῆς «Ἀνθισμένες μυγδαλιὲς» αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ κυανώτερον ἔργον τὸ ὁποῖον μὲ τὸ ἄφθονον φῶς ξεχωρίζει ὅλων —τὸ μόνον Ἑλληνικὸν ἔργον. Οἱ «Κύκνοι» ἐμπνευσμένοι ἐκ ποιήματος τοῦ Ρουμάνου ποιητοῦ Ἐμινέσκο, ἡ ἐξέδρα τοῦ Σαὶν Κλοῦ, τὸ Τριανὸν μὲ τὴν βλάστησίν του, αἱ Βερσαλλίαι, ἔργα ὄχι ἁπλῶς ἀντιγεγραμμένα, ἀλλὰ μὲ ὑποκειμενικότητα. Δι' ἄλλα ἔργα του, ὡς ἡ Ἀνάγνωσις, Πρὸς τὸ βράδυ, τὸ πάρκο τῆς Βιέννης, ἡ Δύσις εἰς τὸν Ρουμανικὸν κάμπον ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τις πολλὰς ἐπιφυλάξεις. Ὁ καλλιτέχνης ὑστερεῖ.

Ἀλλὰ καὶ ὡς προσωπογράφος εἶνε κάλλιστος. Καὶ αἱ πέντε προσωπογραφίαι του εἶνε ὑπὸ ἔποψιν σχεδίου, ἐκφράσεως, χρωματισμοῦ ἄμεμπτοι. Μία εἶνε ἀνδρικὴ κεφαλή, γεροντική, πλήρης σκεπτικισμοῦ τεχνικωτάτη· αἱ ἄλλαι γυναικεῖαι. Μία παιδικὴ πλήρης ἀθωότητος, ἡ ἄλλη ἐκφραστικωτάτη, χαριτωμένη, ἐλκυστική, μιᾶς Ρουμανίδος Κάρμεν. Ἡ τῆς κυρίας του, Βιεννέζας, ἐν ὑπαίθρῳ ὁλόσωμος ἀκόμη ἀνωτέρα. Τῆς ἰδίας ἐκθέτει ἕνα· buste μὲ πρασινωπὸν φόντο, ἐπίσης καλόν.

Ὁ κ. Λόγης ἔχει ἐργασθῇ καὶ ἀνωτέρας ἐμπνεύσεως ἔργα. Τοῦτο φανερώνουν αἱ ἐκτιθέμεναι φωτογραφίαι. Τὸ φέρον τὴν Λατινικὴν ἐπιγραφὴν Post mortem laudate (Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται) ἐκτεθὲν τῷ 1900 εἰς τὴν Παγκόσμιον ἔκθεσιν τῶν Παρισίων κοσμεῖ ἤδη τὸ Ἐθν. Μουσεῖον τοῦ Βουκουρεστίου. Ἄλλη μεγάλη σύνθεσίς του διακοσμητικὴ ἔχει ὡς θέμα Ρουμανικὰ παραμύθια. Ἐκτυλίσσονται εἰς τρεῖς μεγάλους ἐπιμήκεις πίνακας κοσμοῦντας τὸ μέγαρον ἐπιφανοῦς Ρουμάνου. Ἔχει φιλοτεχνήσῃ καὶ τὸν «Ὀρφέα» ἓν προώριζε νὰ δωρήσῃ εἰς τὴν Ἐθνικήν μας Πινακοθήκην, ἀλλ' ἀτυχῶς ἐξηφανίσθη μὲ ἄλλα ἔργα του ἐκ τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ οἰκίας του κατὰ τὸν πόλεμον ὑπὸ τῶν Γερμανῶν. Πρὶν φύγῃ ἐκ Βουκουρεστίου ἀνέλαβε τὰς προσωπογραφίας τῶν μελῶν τῆς Β. Ρουμανικῆς οἰκογενείας.

Ἀριστέως

Εἰς μίαν εὐπρόσωπον αἴθουσαν τοῦ γυναικείου οἴκου «Eugenie» διωργάνωσε καὶ ἐφέτος ἔκθεσιν ὁ κ. Φ. Ἀριστεύς. Ἕνας τεράστιος Ἥφαιστος κρατῶν ἓν ἄγαλμα στολίζει τὸν κατάλογον τῶν ἔργων του. Ἡ καλλιτεχνικὴ δημιουργία συμβολίζεται οὕτω μὲ ἕνα Θεὸν τοῦ ἀρχαίου Ὀλύμπου ὑψοῦντα ἓν καλλιτέχνημα γυναικός. Εἶνε μία ἀναπαράστασις συγχρόνως τῆς νεοελληνικῆς τέχνης, ἡ ὁποία ὡς ὁ Θεὸς ἐκεῖνος, χωλαίνει..

Ὁ κ. Ἀριστεύς, πνεῦμα ἀνήσυχον, ἀσχολεῖται εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς ζωγραφικῆς. Δείγματα τῆς εἰς ὅλα εὐδοκιμήσεως του δίδει εἰς τὴν ἐφετεινὴν ἔκθεσίν του. Εἰκονογραφίαι ἀπὸ τὴν Ἑλλην. μυθολογίαν, προσωπογραφίαι, τοπεῖα ἐκ τοῦ φυσικοῦ, συνθέσεις, ἐπιτραπέζια, ἄνθη. Ἔργα τελειωμένα καὶ σκίτσα. Μία ἐργασία κατὰ τὸ πλεῖστον νέα. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, τὰ καλλίτερα ἔργα εἶνε τὰ περισσότερα.

Αἱ εἰκονογραφίαι μὲ θέματα μυθολογικὰ ἔγιναν ὅπως κοσμήσουν τοὺς «Μύθους καὶ Θρύλους» τῆς κ. Δέλτα. Ὁ Ἥφαιστος, ἡ Πανδώρα, ὁ Φαέθων, ὁ Προμηθεύς, Ἑρμῆς καὶ Δαίδαλος καὶ Πὰν καὶ Ὀρφεὺς καὶ Πλούτων ἀναπαρίστανται μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀρχαϊκῆς παραστάσεως ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν τοῦ καλλιτεχνικοῦ σχεδίου. Ὅλαι εἶνε παραστατικώταται.

Ἐκ τῶν Κεφαλῶν, αἱ περισσότεραι εἶνε μὲ crayon εἰργασμέναι. Ἡ Ἱστορία καὶ ἡ Θλιμένη ψυχή, φανταστικαί, μὲ τὸν χαρακτῆρα ἡ μία τῆς σκέψεως, ἡ ἄλλη τῆς ὀδύνης. Ἐκ τῶν κεφαλῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ δύο, ὁ Γερμανοεβραῖος καὶ ὁ Δικαστικὸς κλητήρ, εἶνε λίαν χαρακτηριστικοὶ τύποι.

Εἰς τὰς συνθέσεις του—εἰς ἃς ὁ κ. Ἀριστεὺς εἶνε πολὺ δυνατὸς—μᾶς δίδει ἀληθεῖς ἐμπνεύσεις. Οἱ χαριεντισμοὶ Σατύρου καὶ Βακχίδος, μία ἀλληγορία συννεφιᾶς, ὁ Κάϊν καὶ Ἄβελ, ὁ ἀρχαϊκὸς Χορὸς εἶνε ἔργα δυνάμεως καὶ ἐπιβολῆς, καίτοι ἡ ἐκτέλεσίς των δὲν ἔλαβε τὴν τελειωτικὴν μορφήν, ἥτις θὰ ἐφαίνετο ἐὰν ἐξετελοῦντο εἰς μεγαλειτέρου μεγέθους πίνακας. Ἡ ἰδέα ἐπιβλητική, ὑψιπετής, συμβολική, συγκεντροῦται εἰς θετικάς, ἐκφραστικὰς γραμμάς. Ὑπάρχει καὶ ἕνας πίναξ ἠθογραφικός, μία σκηνὴ τοῦ παλαιοῦ στρατοῦ μας, σκηνὴ ἀποχαιρετισμοῦ χωρικῆς μάνας καὶ τοῦ ἐφέδρου υἱοῦ της, ἑλληνικωτάτη εἰς ὅλας της τὰς λεπτομερείας. Δύο σκίτσα, ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Αὐτόχειρ, ἀρκετὰ παράδοξα. Ἐκ τῶν τοπείων ὑπερέχουν τὰ τοῦ Πηλίου. Ἡ Ὄασις τοῦ Παγασητικοῦ, ἡ Γαλήνη καὶ ἡ Ἀνθρωποφωλιὰ εἶνε τὰ καλλίτερα, ἐκ δὲ τῶν ἐπιτραπεζίων, τὰ Κυδώνια, φυσικώτατα μὲ ἐπιτυχεῖς σκιάς.

Μία τοιαύτη εἰλικρινὴς καὶ σοβαρὰ ἐργασία, ἡ ὁποία ἔγινε χάριν τῆς Τέχνης καὶ ὄχι χάριν Ἐμπορίου, ἔπρεπε νὰ προσελκύσῃ ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινωνίας. Δυστυχῶς ἴσως ἀκριβῶς διότι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρᾶς ἐκθέσεως καὶ καλλιτέχνου μὴ ἀρεσκομένου εἰς αὐτοφημίσεις, ἐλάχιστοι τὴν ἐπεσκέφθησαν —ἂν καὶ ἦτο ἐλευθέρα ἡ εἴσοδος—μόνον δὲ δύο, νομίζω, εὑρέθησαν νὰ ἀγοράσουν τοὺς μικροτέρους πίνακας. Τὰ σχόλια περιττεύουν. Ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης ἂς μὴ ἀποθαρρυνθῇ. Ἡ τέχνη διὰ τὴν τέχνην ἂς εἶνε πάντοτε τὸ ἔμβλημα τῆς ἐργασίας του.

*

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου αἴθουσαν τῆς διαφημιστικῆς Ἑταιρείας «Ἀκρόπολις» ἐξετέθησαν πίνακες ξένων ζωγράφων πρὸς πώλησιν. Ὅλα εἶνε ἔργα ἀγνώστων παρ' ἡμῖν καλλιτεχνῶν, ἀλλ' ἱκανῆς ἀξίας, ὡς ἡ Μετακομιδὴ ἀνθέων τοῦ Magerer, ἡ Γυναῖκα μὲ τὸ περιστέρι καὶ ἡ Καθρεπτιζομένη τοῦ Otrey, δύο τοπεῖα τοῦ Toft, ἡ Τρικυμία τοῦ Baumgatner, ἡ Νεότης τοῦ Weiss γυμνὸν ἐκτεθὲν εἰς τὸ Salon τοῦ 1891 καὶ δύο ἔργα τοῦ Duxa αἱ Ὀδαλίσκαι καὶ αἱ Ἀνθοπώλιδες.

Κ.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ... ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουν περιεργοτάτην ἐφεύρεσιν, δι' ἧς ἱδρύεται ἐφεξῆς ἡ ὑποβρύχιος ζωγραφική! Εἷς χημικὸς κατεσκεύασε χρώματα δι' ὧν εἶναι δυνατὸν νὰ ζωγραφίζῃ τις ὑπὸ τὸ ὕδωρ μεθ' ὅσης εὐκολίας καὶ ἐν τῷ ἀέρι. Τὰ χρώματα ταῦτα δὲν θὰ ἀλλοιοῦνται ποσῶς ἐκ τῆς ἐπαφῆς τοῦ ὕδατος. Καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ζωγράφοι ἑτοιμάζονται ἤδη μεταβαλλόμενοι εἰς δύτας νὰ κατέλθουν διὰ σκαφάνδρου ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ νὰ ἐκτελέσουν ζωγραφίας ἐκ τοῦ φυσικοῦ τοῦ τυθμένος τῆς θαλάσσης.

ΦΡΟΣΩ

Εἶνε ὁ τίτλος γνωστοῦ Ἀγγλικοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ἀλβέρτου Χὸπ, τὸ ὁποῖον συμβαίνει εἰς τὴν Ἀνατολὴν, εἰς μίαν φανταστικὴν νῆσον ὀνομαζομένην Νεάπολιν καὶ τοῦ ὁποίου πρωταγωνίστρια εἶνε ἡ Ἑλληνὶς Φρόσω. Τὸ μυθιστόρημα – ὡς ἦτο ἐπόμενον — ἐκινηματογραφήθη καὶ ἑτοιμάζεται τώρα διὰ μίαν τῶν μεγαλειτέρων κινηματογραφικῶν αἰθουσῶν τῶν Παρισίων. Διὰ τὴν ταινίαν προσελήφθη εἰδικὸν προσωπικὸν, μεταξὺ δὲ τῶν πρωταγωνιστῶν εἶνε ἕνας Ἀρμένιος ἠθοποιὸς Μαξουδιὰν, μία ὡραία Ἀγγλὶς, ἕνας διάσημος παλαιστὴς καὶ μία γνωστὴ Ἑλληνὶς ἠθοποιὸς μετασχοῦσα ἐπί τινα καιρὸν τοῦ θιάσου Κυβέλης.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.

Ὁ Κυβισμὸς, τὸ παράδοξον πολύχρωμον μυστικιστικὸν φαινόμενον τὸ ὁποῖον ἐξεδηλοῦτο μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ζωγραφικήν, μετεφυτεύθη εἰς τὴν σκηνὴν τῶν Λυρικῶν θεάτρων διὰ τοῦ Ρωσσικοῦ Μπαλέττου τῆς Ὄπερας τῶν Παρισίων. Εἰς τὰ θέατρα αὐτὰ περιλαμβάνεται καὶ τὸ Μετροπόλιταν τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἐπὶ σκηνῆς τὸ κτυπητὸν χρῶμα παρουσιάζει ἄγριον θέαμα, ἀνατρέπον πᾶσαν ἕως τώρα θεωρίαν καλαισθησίας. Εἶνε ἓν συνονθύλευμα μορφῶν, χρωμάτων, μουσικῆς, κινήσεων, ἠθοποιΐας. Ἐν τούτοις ἡ νέα παράδοξος αὐτὴ τέχνη δὲν ἔχει τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο τὰ τὴν κρατήσουν ἐπὶ σκηνῆς.

Ἐπίσης εἰς τὸ Παρίσι πρόκειται νὰ παρασταθῇ κατ' αὐτὰς ἕνα ἔργον διὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ πιστὴ ἀναπαράστασις τῶν πραγματι-

κῶν γεγονότων εἰς τὴν σκηνήν. Τοιουτοτρόπως εἰς μίαν ὀργιώδη νύκτα θὰ ἐμφανισθῇ μία ὁλόγυμνος γυναῖκα κομιζομένη ἐπάνω εἰς ἕνα ἀργυροῦν δίσκον, ἐπὶ δύο δὲ πράξεις εἰς τὸ προσκήνιον θὰ εἶνε ριγμένον ἕνα ἀληθινὸν πτῶμα.

ΤΑ ΣΥΝΤΟΜΑ

Εἰς πίναξ τοῦ Ἀγγλου ζωγράφου Οὐΐστλερ φέρων ἡμερομηνίαν 1859 καὶ πωληθεὶς τῷ 1905 ἀντὶ 85 φρ. ἠγοράσθη τελευταίως εἰς τὸ Παρίσι ἀντὶ 150,000 φρ.

— Ἕνεκα τῶν μεγάλων δαπανῶν ἡ Ἀγγλικὴ ἐφημερὶς Σφαῖρα ἀριθμοῦσα βίον 120 ἐτῶν συνεχωνεύθη μετὰ τῆς «Πὲλ Μὲλ Γκαζέτ».

— Ἐν συναυλίᾳ δοθείσῃ ἐν Ν. Ὑόρκῃ κατάπληξιν ἐνεποίησεν ὁ δωδεκαετὴς τενόρος Ροβέρτος Μάρρη, ὅστις φθάνει τὰς ὑψηλοτέρας νότας φυσικώτατα.

— Γάλλος φυσικὸς ἀνεκάλυψε εἰς τὰς πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου τὴν... καρδίαν τοῦ βασιλέως Ραμσῆ τοῦ Β΄. διατηροῦσαν τὰς κρυσταλίνας λεγομένας ἶνας, ὡς καὶ τὰς τῶν μυῶν. Ἡ διατήρησις ἐπὶ δύο χιλάδες ἔτη εἶναι πρωτάκουστος.

— Εἰς τὸ Ὠδεῖον τῆς Κοπεγχάγης ἀνεκαλύφθη τὸ πρῶτον χειρόγραφον τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης» περιέχον καὶ μίαν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε Εἰσαγωγήν, ἣν ὁ ἴδιος Ροσσίνι ἀφήρεσε κατόπιν.

— Εἰς τὸ Παρίσι ὁ γνωστὸς Ρῶσσος γλύπτης Πρίγκηψ Παῦλος Τρουμπετσκόϊ, ἔκαμε ἔκθεσιν ἔργων του, διὰ τῆς ὁποίας προπαγανδίζει ὑποβλητικώτατα ὑπὲρ... τῆς φυτοφαγίας. Ἕνα ἔργον του, παριστάνει κάποιον κινώδη τύπον. ἀηδέστατα παχύν, ὁ ὁποῖος καθισμένος εἰς ἕνα τραπέζι, καταβροχθίζει ἕνα χοῖρον. Ἐν ἄλλο σύμπλεγμα δεικνύει θηρίον κατασπαράσσον ἀνθρώπους, καὶ τέλος ἓν συμπαθητικώτατον μαρμάρινον ἀρνάκι, φέρον τὴν ἐπιγραφήν: «Πῶς μπορεῖτε νὰ τρώγετε ἀθῶα πλάσματα σᾶν καὶ μένα ;»

— Θὰ ἑορτασθῇ προσεχῶς ἡ ἑκατοστὴ εἰκοστὴ πέμπτη ἐπέτειος τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου. Τὸν πανηγυρικὸν θὰ ἐκφωνήσῃ ὁ ζωγράφος Φλαμὲν, ὁ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἐπροτίμα ἀντὶ τούτου νὰ ζωγραφίσῃ κανένα πίνακα. Θέμα θὰ ἔχῃ τὸν «θαυμαστὸν ἀγῶνα τῆς Γαλλίας» μετὰ τὴν νίκην.

— Ἐπὶ μιᾶς τῶν μεγάλων σκηνῶν τῶν Παρησίων θὰ γίνῃ προσεχῶς δοκιμὴ μεθόδου ἡ ὁποία ἀνεκαλύφθη ὑπὸ Ρωσσίδος καλλιτέχνιδος, τῆς κυρίας Μπουτκόφσκυ Κιμπαλτσίτς. Ἡ μέθοδος αὕτη ἐπιτρέπει νὰ ζωγραφηθοῦν ἐπὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὀθόνης πολλοὶ διάκοσμοι, τῶν ὁποίων ἕκαστος δὲν εἶνε ὁρατὸς εἰμὴ ἂν φωτίζεται ὑπὸ εἰδικοῦ φωτός. Μεταβολὴ τοῦ φωτὸς θὰ προκαλῇ οὕτω τὴν ἀκαριαίαν ἐμφάνισιν τοῦ διακόσμου τὸν ὁποῖον θέλομεν, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἠλάττωνε μεγάλως τὰ μέγιστα ἔξοδα τὰ ὁποῖα συνεπάγεται ὁ σκηνικὸς διάκοσμος νέου ἔργου.

— Ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ εἰς ἡλικίαν 95 ἐτῶν ἡ Ἀνριέττα Λίστ, θεία τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ. Ἡ οἰκία της ἦτο τὸ κέντρον τῶν καλλιτεχνικῶν κύκλων τῆς Γερμανίας καὶ Αὐστρίας, ἐκεῖ δ' ἐσύχναζε ὁ Βάγνερ ὁσάκις μετέβαινε εἰς Βιέννην.

— Ὁ διάσημος τενόρος Καρούζο ἐνῷ ἔψαλλε εἰς τὸ μελόδραμα τὸ «Ἐλιξήριον τοῦ ἔρωτος» ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἔπαθε διάρρηξιν μιᾶς φλεβὸς τοῦ λάρυγγος κατὰ τὴν στιγμὴν ὑπερεντάσεως τῆς φωνῆς του, ἥτις ἐν τούτοις δὲν ὑπέστη σημαντικὴν βλάβην. Κατόπιν διέτρεξε κίνδυνον, ὑποστὰς ἐγχείρησιν ἕνεκα πυώδους πλευρίτιδος

— Ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς μυθιστοριογράφος Κίγκ ἔγραψε ἓν ἀπὸ τὰ καλύτερα μυθιστορήματά του, τῇ μεσολαβήσει ἑνὸς πνεύματος. Ὁ συγγραφεὺς παραδέχεται ἔκτοτε τὴν ὕπαρξιν πνευμάτων.

— Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία κατέλιπε διὰ τῆς διαθήκης της 100,000 διὰ τὴν παλινόρθωσιν τῆς Μητροπόλεως τῆς Ρέμς

— Ὁ «Μεφιστοφελῆς» τὸ ἀριστούργημα τοῦ Μπόϊτο ἐσφυρίχθη παταγωδῶς εἰς Ἅγ. Φραγκίσκον, ὅπου παρεστάθη ἀπὸ ὀρίστους Ἰταλοὺς καλλιτέχνας. Τὸ γεγονὸς ὀφείλεται εἰς προπαγάνδον τῶν ἐκεῖ Κινέζων καὶ Ἰαπώνων.

— Ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις θὰ ἀνεγείρῃ εἰς Οὐασιγκτῶνα τὸ μεγαλείτερον «κωδωνόρριθμον» τοῦ κόσμου. Τὸ ἐναέριον αὐτὸ μουσικὸν ὄργανον θὰ ἀποτελεσθῇ ἐκ 54 κωδώνων, ὅσαι εἶνε αἱ Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς καὶ θὰ γίνῃ ἐξ ὑλικοῦ πολεμικοῦ καὶ λίθων ἐκ τῶν ἐρειπίων τῶν βομβαρδισθεισῶν πόλεων κατὰ τὸν πόλεμον.

— Ἤχθη εἰς πέρας τὸ Νέον Ἀγγλικὸν Λεξικὸν τῆς Ὀξφόρδης, ὑπέροχον μνημεῖον τῆς Βρεττανικῆς γλώσσης καὶ τῆς ἐξελίξεώς της, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐργασία ἤρχισε τῷ 1857 ὑπὸ 76 σοφῶν τῆς Ὀξφόρδης. Ἡ ἐκτύπωσις ἤρξατο τῷ 1867. Συνεργάσθησαν κατὰ περιόδους 800 συνεργάται. Εἶνε τὸ μεγαλείτερον λεξικὸν τοῦ κόσμου Οὕτω, εἰς τὸ γράμμα Δ εὑρίσκονται 19051 λέξεις ἀρχέτυποι, παράγωγοι, ἁπλαῖ ἢ σύνθετοι μετὰ 85,446 παραθέσεων.

— Ὁ ἐν Γερμανίᾳ Ἕλλην σκηνοθέτης Π. Ἀραβαντινὸς ἀντικατέστησε τὸν διάσημον Ραϊγχαρτ. Ἀνέλαβε τὴν σκηνοθεσίαν ἓξ μεγάλων ἔργων, ἐν οἷς τοῦ «Κυανοῦ Ἀπουλλίου» μελοδράματος.

— Ἡ γηραιοτέρα ἠθοποιὸς τοῦ κόσμου Γκρασὸ ἀπεσύρθη τῆς σκηνῆς, ἐφ' ἧς ἔπαιξε ἐπὶ 80 ἔτη.

— Εἰς τὸ Λοιδῖνον ἑωρτάσθη ἡ τετάρτη ἐπέτειος τῆς . . ἐπιθεωρήσεως «Τσοῦ-Τσὶν-Τσάου». Παίζεται ἐπὶ τέσσαρα ἔτη συνεχῶς, χωρὶς οὐδὲ ἐπὶ μίαν ἡμέραν νὰ διακοπῇ ἡ παράστασίς της. Ὑπολογιζομένων καὶ τῶν ἐκτάκτων παραστάσεων ἐπαίχθη μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου 2000 φορὰς ἐνώπιον συνολικοῦ ἀριθμοῦ θεατῶν 2 1)2 ἑκατομμυρίων Ἡ μακροβιότης συνίσταται εἰς τὰς ἀλλαγὰς τῶν σκηνῶν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ θεατρικὴ ἐπιθεώρησις νὰ μὴ ἔχῃ σχεσιν μὲ τὴν πρώτην παράστασιν.

— Εἰς τὴν Μπολσεβικικὴν Ρωσσίαν αἱ συναυλίαι καὶ αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις εἶνε συχνόταται. Εἰσιτήρια διανέμονται δωρεὰν εἰς ἐργάτας. Παρὰ τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, ἡ Ἐπιτροπεία τῶν Τεχνῶν παρεχώρησε θέσιν ἐκλεκτὴν εἰς τοὺς μουσικοὺς, ἠθοποιοὺς, δραματικοὺς συγγραφεῖς, ζωγράφους καὶ γλύπτας.

— Διὰ τὸν διαγωνισμὸν Prix de Rome ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν θέματα ὡρίσθησαν ὁ ἀποχαιρετισμὸς Ἕκτωρος καὶ Ἀνδρομάχης, ἡ κηδεία τοῦ Πατρόκλου καὶ ὁ Περσεὺς νικῶν τὴν Μέδουσαν.

— Ἤρχισεν ἐπὶ τέλους ἡ Παρισινὴ Ὄπερα νὰ παίζῃ ἔργα Βάγνερ διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τοῦ πολέμου. Ἔπαιξε «Βαλκυρίαν.»

— Ἑορταὶ ἔγειναν ἐν Σουηδίᾳ ἐπὶ τῇ τετρακοσιαετηρίδι τῆς ἀνεξαρτησίας της

— Ἐν Γαλλίᾳ εἰσεπράχθησαν κατὰ τὸ 1919 ὑπὸ τῶν θεατρικῶν συγγραφέων 16 1)2 ἑκατομμύρια ὡς ποσοστά. Τὸ ῥεκὸρ εἶχεν ἕως τώρα τὸ 1913 μὲ 7 ἑκατομμύρια.

— Οἱ Ἀμερικανοὶ συγγραφεῖς ὠφελοῦνται καὶ ἀπὸ τοὺς κινηματογράφους. Κάποιος ἐξ αὐτῶν ἐπληρώθη 40,000 λίρας διὰ τὴν ἄδειαν κινηματογραφήσεως ἑνὸς ἔργου του θεατρικοῦ.

— Νέον θαῦμα μουσικῆς ἰδιοφυΐας. Ἡ δεκαέτις Ἀμερικανὶς Μίλδρηθ Οὐέλλερσον. Παίζει πιάνο, βιολὶ καὶ ἰδίως βιολοντσέλον. Ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς γονεῖς της, τοὺς ὁποίους τελειοποιεῖ αὐτὴ τώρα. Μοναδικὴ ἡ ἀκρίβεια τῆς ἀποδόσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ γλυκύτης, μεθ' ἧς παίζει. Προσελήφθη εἰς Κουρτέττο τοῦ Εὐγ. Ἡσαΐα τὸ ὁποῖον θὰ περιοδεύσῃ τὰς κυριωτέρας μεγαλουπόλεις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.

— Ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ ηὔξησε τὴν ἐτησίαν ἐπιχορήγησιν τῆς Ὄπερας εἰς 1,500,000 φρ. Ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη ἐδίδοντο μόνον 400,000 φρ.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας:

«Ἀπεδήμησαν μετὰ τοῦ κυρίου ***Πετέρος*** των.»

«Τὸ πλεῖστον τῶν κριτικῶν ***ἐκφράζονται***».

Ἀπὸ ἓν «πεζοτράγουδον» τοῦ «Νουμᾶ».

«Χωρὶς ἐσένα δὲ θάνοιωθα τὴ ζωή. Μ' ἔχεις ***κλωσίσει*** στὴ ψυχή σου.»

Ἐνομίσαμεν κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶχε κλωτσήσῃ ἡ ψυχή. Ἀλλ' ἡ γυναικεία ὑπογραφὴ μᾶς ἔπεισε ὅτι πρόκειται περὶ κλώσσας.

Ἀλιεὺς

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ἐν συναυλίᾳ ὁ βαθύφωνος κ. Ἤρ Πασχαλίδης, ὅστις ὡς Μπὰς—σιαντὰν ἐτίμησε τὸ Ἑλλ. ὄνομα εἰς τὰ μεγαλείτερα κέντρα τῆς Εὐρώπης ἐξετέλεσε δύσκολον ποικίλον πρόγραμμα, εἰς συνθέσεις Γαλλικάς, Ἰταλικὰς καὶ Γερμανικάς, ἐπιδείξας ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ἀσματικῆς του τέχνης. Ἐτραγούδησε καὶ δύο Ἑλληνικά, τὴν προσευχὴν ἀπὸ «τὸν Μάρκο Βότσαρη» τοῦ Καρρὲρ καὶ τὸ «Γιατὶ» τοῦ κ. Ξανθοπούλου. Τῆς συναυλίας μετέσχε ὁ βιολονσελίστας κ. Βρασιβανόπουλος ὅστις ἔπαιξε μὲ πολλὴν λεπτότητα.

— Ἡ δ. Μ. Φιλιππίδου, ἡ ἄρτι ἐπανελθοῦσα ἐκ Παρισίων καὶ τυχοῦσα μεταλλίου ἐν τῷ Παρισινῷ Ὠδείῳ ἐτραγούδησε εἰς συναυλίαν recital ἀποσπάσματα κλασικῶν καὶ ρωμαντικῶν ἔργων, συνοδευομένη εἰς τὸ πιάνο ὑπὸ τῆς δ. Γεράκη. Ἡ δ. Φιλιππίδου ὄντως ἐπετέλεσε μεγάλας προόδους. Ἡ φωνή της ἀπέκτησε σταθερότητα, εὐκαμψίαν καὶ γλυκύτητα.

— Εἰς ἀποχαιρετιστήριον ἑσπερίδα τῶν Ἰταλῶν ἠθοποιῶν τοῦ Μελοδράματος, τῆς μεσοφώνου δ. Πετζάτι καὶ τοῦ βαριτόνου κ. Παρίτση, ἐτραγούδησαν ἀπανθίσματα μελοδραμάτων. Ἤρεσαν πολὺ ἡ Πετζάτι εἰς τὴν Φαβορίταν καὶ τὸ ντουέττο τοῦ Τραβατόρε ἐκτελεσθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Παρίτσι καὶ τῆς ὑψιφώνου δ. Ντὲ Γκράντι.

— Τῆς πρώτης ἐφετεινῆς συναυλίας τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν τὸ πρόγραμμα ἦτο πλούσιον καὶ ποικίλον, πολὺ ἐκτενές, τὸ κατέστησε δὲ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον ἡ συμμετοχὴ τῆς δύο ἡμέρας πρὸ τῆς συναυλίας ἀφιχθείσης Ἰταλίδος ἀριστοτέχνιδος τοῦ βιολιοῦ δ. Αἴνας Σπέρα διπλωματούχου τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Ἕλληνος ὑψιφώνου κ. Θ. Γεωργίου, διπλωματούχου τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τῆς Βιέννης. Ἐφέτος ἡ συναυλία ἐφάνη περισσότερον ὁμοιογενὴς καὶ πειθαρχικὴ εἰς τὴν ἀπαιτητικὴν μπαγκέτα τοῦ κ. Μαρσίκ. Τὴν δευτέραν συμφωνίαν τοῦ Μπετόβεν ἀπέδωσε καλλίτερα ἢ ἄλλοτε. Ἐξετέλεσε διὰ πρώτην φορὰν τὸ συμφωνικὸν ποίημα «Ἡμέρα ἑορτῆς» τοῦ V. Vreuls ἀποθανόντος ἐν Βερολίνῳ πρὸ διετίας. Ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ἔργα του διακρίνεται καὶ τὸ ἐκτελεσθὲν συμφωνικὸν ποίημα διὰ τὸν ζωηρὸν ρυθμὸν καὶ τὴν πλουσίαν ἐναρμόνισιν.

Ἡ δ. Σπέρα εἶνε καλλιτέχνις μεγάλης ἀξίας. Ἔχει ἀτομισμὸν εἰς τὸ παίξιμόν της, μεγάλην εὐχέρειαν, ἀκρίβειαν, διαύγειαν καὶ ἔκφρασιν Τὸ Κονσέρτο τοῦ Μπρούχ ἀπεδόθη συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας ἀφόγως, ἀκόμη δὲ ἀνωτέρα ἐφάνη εἰς τὸν δύσκολον «Χορὸν τῶν στοιχειῶν» τοῦ Μπατζίνι.

Ὁ κ. Θ. Γεωργίου ἐτραγούδησε Βάγνερ ἐκ τοῦ Λοέγκριν ἀπόσπασμα τῆς γαμηλίου σκηνῆς καὶ ἐκ τῶν Ἀρχιτραγουδιστῶν τῆς Νυρεμβέργης τὸ ἆσμα τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ Βάλτερ. Ἀκολουθεῖ τὴν Γερμανικὴν σχολὴν εἰς τὸ ἆσμα καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀπέδωκεν μὲ πολλὴν ψυχολογίαν, ὡς καὶ τὰ τραγούδια τοῦ

Γκοντὰρ καὶ τοῦ Στράους.

Κατὰ τὴν δευτέραν συναυλίαν ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὴν Συμφωνίαν τὴν ἐπιλεγομένην τοῦ «Νέου κόσμου» τοῦ Ντβόρακ γεγραμένην ἐπὶ δημοτικῶν Τσεχικῶν μελωδιῶν. Ἂν καὶ μακροτάτη, ἠκούσθη μὲ πολλὴν προσοχὴν διὰ τὴν περίεργον ρυθμικότητα, τὴν ἁρμονίαν καὶ τὰς ἐπιτυχεῖς μετατροπὰς καὶ τὴν σαφήνειαν. Τὸ Largo καὶ τὸ Scherzo ἐπαίχθησαν ἀμέμπτως. Κατόπιν ἐξετέλεσε τὸ Μέγα Πάσχα ἐν Ρωσσίᾳ ἀποτελοῦν εἰσαγωγὴν ἐπὶ θεμάτων τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ρίμσκυ—Κορσακώφ. Ἔχει πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, ἐν ἐπισφραγίζει ὁ ὕμνος τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ κ. Φρῆμαν ἔπαιξε μετὰ τῆς ὀρχήστρας τὸ γνωστὸ Κονσέρτο (ἔργ. 22) τοῦ Σαὶν Σὰνς ἀριστοτεχνικὰ μὲ μεγάλην λεπτότητα καὶ διαύγειαν. Ὁ κ. Ν. Αὐγερινὸς συνοδείᾳ ἐγχόρδων ἔπαιξε τὸ ποιητικώτατον Adagio τοῦ Κορέλλι καὶ τὴν Aria τοῦ Μπὰχ μὲ μεγάλην λεπτότητα καὶ εὐγένειαν. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὰ δύο πρῶτα μέρη τῶν «Ἰταλικῶν ἐντυπώσεων» τοῦ Σαρπαντιέ, τὰς ὁποίας ἡ Στρατιωτικὴ ὀρχήστρα πέρισυ εἶχε παίξῃ ἐξ ὁλοκλήρου. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος ὁ κ. Αὐγερινὸς καὶ εἰς τὸ δεύτερον ὁ κ. Γαϊδεμβέργερ ἀπέδωσαν τὰ sola τέλεια.

★

Τρεῖς ἑσπερίδες ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν παρεπιδημούντων Ρώσσων. Εἰς τὸ Βασ. Θέατρον ἡ Ρωσσὶς χορεύτρια κ. Ξενία Βερεσίνσκη ἔδωσε χορομουσικὴν προεσπερίδα. Ἐκ τῶν χορῶν, διεκρίθη εἰς τὸν Θάνατον τοῦ κύκνου τοῦ Σαὶνς Σὰνς καὶ ὡς Ἀρλεκίνα. Αὐγίκορμος καὶ εὐπετὴς ἐχόρευσε μὲ πολλὴν χάριν καὶ ἔκφρασιν. Ὁ κ. Ν. Αὐγερινὸς ἔπαιξε Τσαϊκόφσκη, Βενιάφσκη, Ναρντίνι καὶ Κράϊσλερ, ὁ κ. Ὁρντα ἐτραγούδησεν romances μελοδραμάτων, ἐχόρευσαν ἡ κ. Ὀλσάνσκη καὶ ὁ κ. Μπολσακώφ ἕνα Τσιγγάνικον καὶ ἕνα Οὐκρανικὸν χορὸν καὶ ὁ βαρύτονος κ. Ζακόβλεφ ἐτραγούδησε «Φάουστ».

— Εἰς τὸ Δημ. θέατρον ἡ ἐπίσης Ρωσσὶς χορεύτρια κ. Ἰφ. Ταουρσκάϊα ἔδωσε μουσικοχορευτικὴν παράστασιν. Κατόπιν εἰσηγήσεως περὶ χοροῦ ἦν ἔκαμεν ὁ γνωστὸς Γάλλος δημιογράφος κ. Ρώσσης (Ἀρμάνδος Φλορεάλ,) ἐχορεύθησαν καλλιτεχνικοὶ χοροί, ἡ κόμησσα Δραγάνιτς-Βεράντζιο ἔψαλε ἐν οἷς καὶ τὴν ἄριαν τῶν «Παληάτσων» καὶ ὁ κ. Ζακαρίνι ἔπαιξε βιολοντσέλλο.

— Ἐν συναυλίᾳ ἣν ἔδωσεν ἡ ἑλληνορωσσικὴ Ἀδελφότης ὑπὲρ τῶν ἀπόρων Ρώσσων ἔλαβον μέρος ἡ κ. Βοροντσόβα (ἄσμα), τὸ χορευτικὸν ζεῦγος Ὀλσάνσκη—Μπολσακώφ, ἡ δ. Λεμπετιὲφ ἡ ὁποία ἔπαιξε πιάνο μὲ πολλὴν εὐχέρειαν ἀλλὰ καὶ χωρὶς αἴσθημα, ὁ Ρῶσσος τενόρος κ. Γιακόβλιεφ καὶ ὁ κ. Κρυωνᾶς ὅστις ἀπέδωσε καλλίτερον τὴν Σλαυϊκὴν ψυχὴν ἂν καὶ Ἕλλην, καὶ ὅστις ἐτραγούδησε καὶ δύο ἄσματα τοῦ κ. Ξανθοπούλου.

*

Ὁ διακεκριμένος πιανίστας κ. Φρῆμαν ἀνεδείχθη θαυμάσιος ἑρμηνευτὴς τοῦ Σοπὲν καὶ τοῦ Λίστ κατὰ τὴν συναυλίαν του.

—Ἡ δ. Σπέρα εἰς δύο συναυλίας της recital δοθείσας εἰς τὸ Ὠδεῖον ἐνεφάνισε εὐρυτέραν τὴν δεξιοτεχνίαν της εἰς ἐκτελέσεις δυσκόλους. Μὲ θερμότητα καὶ πάθος, μὲ μπρίο ἐξαιρετικόν, μὲ τεχνοτροπίαν σπανίαν διηρμήνευσε τὸ Grave τοῦ Μπὰχ καὶ ἰδίως τοῦ Κράϊσλερ τὰς ἐπεξεργασίας εἰς ἃς μόνον δυνατοὶ καλλιτέχναι ἀνταποκρίνονται. Συνώδευεν ὁ κ. Γιάκομψον.

— Κατὰ τὴν πρώτην συναυλίαν μουσικῆς δωματίου τῶν κ.κ. Σοῦλτσε, Πινδίου καὶ Κωνσταντινίδου καθηγητῶν τοῦ Ἑλλην. Ὠδείου ἀπεδόθησαν δύο σονάτες τοῦ Νορμανδοῦ Γρέιγκ καὶ τοῦ Βοεμοῦ Νέντμπαλ καὶ ἓν τρίο τοῦ Γερμανοῦ Μπαρζιὲλ μὲ ἀκρίβειαν καὶ αἴσθημα· Καίτοι ὁ ἐθνικὸς χαρακτὴρ τῶν μουσουργῶν διέφερε ἐνηρμονίσθησαν, οἱ καλλιτέχναι εἰς ἔκφρασιν ἀποδίδουσαν ἑκάστου τὴν μουσικὴν προσωπικότητα. Κατὰ τὴν δευτέραν συναυλίαν τὸ Κουαρτέττο ἐκ τῶν κ.κ. Σοῦλτσε, (α'. βιολὶ) Λομπιάγκο (β. βιολὶ) Πρεστρὼ (βιόλα) Κωνσταντινίδου (βιολοντσέλλο) καὶ Πινδίου (πιάνο) ἐξετέλεσε τοῦ Sjogrben τὴν Σονάταν εἰς mi mineur καὶ τοῦ Debussy ἓν Quatuor. Ἡ προσεχὴς συναυλία των θὰ περιλάβῃ ἔργα Μπετόβεν.

— Τὸ κουαρτέττο Λυκούδη ἀνεσυστάθη μὲ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Καζάζῃ διὰ τοῦ κ. Μαρσὶκ καὶ μὲ τὴν σύμπραξιν τοῦ κ. Φαραντάτου. Τρεῖς συνθέσεις ἀπετέλεσαν τὸ πρόγραμμα τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς των. Ἓν κουαρτέττο τοῦ Γιὰν Μπρὰντς Μπουὶς συγχρόνου Ὀλλανδοῦ συνθέτου, ἄλλο τοῦ Μπετόβεν εἰς μι μπεμὸλ καὶ ἓν κουϊντέττο τοῦ Σοῦμαν. Τὸ πρῶτον ἀπεδόθη καλλίτερα ὅλων. Εἰς τὸ Κουαρτέττο τοῦ Μπετόβεν παρετηρήθη κάποια ἀνομοιογένεια. Ἡ συναυλία ἐπανελήφθη.

— Πρὸς τιμὴν τῶν ξένων δημοσιογράφων, τῶν ἀφιχθέντων ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Βασιλέως, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Δήμου μουσικὴ ἑσπερίς. Ὁ ἡθοποιὸς κ. Δαμάσκος ἀπήγγελε ποίημα του εἰς τὸν ἐρχομὸν τοῦ Βασιλέως, αἱ δ. Μεσολωρᾶ καὶ Φιλιππίδου ἔψαλαν Γαλλικὰ καὶ Ἑλληνικὰ ἄσματα, ἡ δ. Μπουρνιὰ ἀπήγγειλε τὸν «Ματρόζον», ὁ κ. Λυκούδης ἔπαιξε τὴν Berceuse τοῦ Φωρέ, οἱ μαθηταὶ τοῦ Λυκείου Μεταξᾶ ἐχόρευσαν Ἑλλην. χοροὺς καὶ ὁ θίασος Κονταράτου παρήλασε μὲ τὰς Ἑλλην. στρατιωτικὰς στολὰς τὰς ἐν χρήσει ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι σήμερον.

— Ὁ κ. Θ. Γεωργίου εἰς τὴν δοθεῖσαν συναυλίαν του ἔδειξε ἐν ἀληθῶς ἀξιοσημείωτον τάλαντον ἐν θλῃ του τῇ ἐκτάσει. Ἡ φωνή του, κατάλληλος δι' αἴθουσαν δὲν ἐδοηθήθη ἀπὸ τὴν σάλαν τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου. Ἐτραγούδησε 14 τραγούδια. Ἐκτὸς τῆς Ἀπαγωγῆς ἐκ τοῦ Σεραγίου καὶ τοῦ Μαγευμένου αὐλοῦ τοῦ Μόζαρτ πολλάκις ἀκουσθέντων ἐν Ἀθήναις, καὶ μελωδιῶν ἐκ τοῦ Ἐλιξιρίου τοῦ ἔρωτος, τῆς Μανὸν, Λοέγκριν (ἀποχαιρετισμὸς τῆς γ'. πράξεως) καὶ «Ἀϊντᾶς» ἐτραγούδησε—καὶ ἦτο τὸ πλέον ἐνδιαφέρον μέρος τοῦ προγράμματος—τέσσαρα ἄσματα τοῦ Σοῦμπερτ καὶ τέσσαρα τοῦ Ρ. Στράους. Τὰ ἐτραγούδησε καλλίτερα ὅλων, ἴσως διότι ἦσαν Γερμανικὰ καὶ εἶνε περισσότερον προσιτειωμένος εἰς τὴν Γερμανικὴν σχολὴν τῆς μουσικῆς καὶ ἀπέδωσε πιστῶς τὸ πνεῦμα τῶν συνθετῶν. Ἤρεσε πολὺ ἐκ τῶν πρώτων τὸ Am Meere καὶ τὸ παιγνιῶδες Die Forelle εἰς δὲ τῶν δευτέρων τὸ Je cache mon bonheur καὶ ἡ λεπτοτάτη Serenade. Μὲ τὰ τραγούδια αὐτὰ ἔδειξεν ὅτι εἰς τὰς χαμηλὲς νότες εἶναι ἄριστος. Ὁ κ. Φαραντάτος, ὅστις συνώδευε τὸν κ. Γεωργίου ἔπαιξε τὴν Bourrée τοῦ Μπὰχ καὶ τὴν τρίτην Μπαλάνταν τοῦ Σοπέν.

—Κατὰ τὴν ἀποχαιρετιστήριον συναυλίαν του ὁ κ. Αὐγερινὸς ἔπαιξεν ἐκλεκτὰς συνθέσεις τῶν Μπάχ, Κράϊσλερ, Τσαϊκόφσκη, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς κ. Καμίνσκη. Μετὰ τοῦ κ. Φρῆμαν, ἔπαιξε τὴν Σονάταν τοῦ Βίνγκλερ. Δυνατὸς εἰς δεξιοτεχνίαν καὶ ἔκφρασιν. Τὸ παίξιμόν του περιορίζεται εἰς ἔργα κλασικά. Διὰ τοῦτο ἀπέδωσε τελείως τὴν «Τζιακόνα» τοῦ Μπάχ.

— Ἡ ἐπὶ διετίαν τελειοποιηθεῖσα ἐν Παρισίοις ἔνθα καὶ ἔλαβε μέρος καὶ εἰς συναυλίας, δ. Λίζα Δαλεζίου, ἐτραγούδησε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐκλεκτὰ ἄσματα, ἐν οἷς καὶ ἀνέκδοτα Ἑλλ. τραγούδια τῶν Σπάθη καὶ Ραβέλ. Τῆς συναυλίας μετέσχε ἡ παρεπιδημοῦσα Ρουμανὶς πιανίστρια κ. Κωνσταντία Γεωργιάδου.

— Ἡ πρώτη συναυλία μουσικῆς δωματίου τῶν κ. κ. Λυκούδη Φαραντάτου ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο Σονάτες, μίαν τοῦ Leken εἰς σὸλ καὶ ἄλλην τοῦ Στράους εἰς μὶ μπεμόλ. Ἀπέδωκαν καὶ τὰς δύο δεξιώτατα.

—Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Πριγκηπίσης Ἀναστασίας ἐδόθη εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον ἑορτή, ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἑνώσεως Νομοταγῶν ἐπὶ τῇ Ἐθν. ἀποκαταστάσει. Ὁ βαρύτονος κ. Πρεβάρης ἐτραγούδησε Παληάτσους καὶ τὸν Γέρο Δῆμον, ἡ κ. Ρεβέκκα (Βαλτετσιώτου) ἐτραγούδησε τῆς «Καπέλλας τὸ νερό» τοῦ Σαμάρα, τὸ «Κέντημά της» τοῦ «Σακελλαρίδου, τὴν «Ζωὴ» τοῦ κ. Ν. Λαμπαλὲτ καὶ «Ἐσένα π' ἀγάπησα» τοῦ κ. Ξανθοπούλου. Τὸ ὡραιότερον μέρος τοῦ προγράμματος ἦτο ἡ δυωδία τῆς «Περουζὲ» ἣν ἐτραγούδησαν ὁ κ. Πρεβάρης καὶ ἡ κ. Ρεβέκκα. Ὁ κ. Δεστούνης ἀπήγγειλε τὴ «Χάρι τοῦ Βασιλῆᾶ» τοῦ κ. Πολέμη καὶ τὴν «Καρδιὰ τῆς μάνας» τοῦ Ρισπέν, κατὰ διασκευήν. Ἡ χορωδία τοῦ «Πειραϊκοῦ Συνδέσμου» ἔψαλε θούρια, ἐν οἷς καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βλαχοπούλου ἐν τῇ ἐξορίᾳ συντεθὲν «Ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλῆᾶ». Τὴν συναυλίαν ἐτίμησαν οἱ Πρίγκηπες.

—Ἡ πρώτη ἐφετεινὴ συναυλία τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας εἶχε πανηγυρικὸν χαρακτῆρα ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Βασιλέως, τιμηθεῖσα διὰ τῆς παρουσίας τῶν πριγκήπων καὶ τοῦ Διαδόχου τῆς Ρουμανίας. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε καὶ ἄλλοτε ἐκτελεσθέντα ὑπ' αὐτῆς ἔργα, διακριθεῖσα εἰς τὸ Μενουέττο τῆς Μανὸν καὶ τοὺς Ἡευτοτσιγγάνους τῆς «Σαπφοῦς». Ἡ δ. Λώλου τελειόφοιτος ἔπαιξεν ἐπὶ μανδολίνου ἐπιτυχῶς τὸ «Ἐρωτικὸν ἄσμα» τοῦ Μυνιὲ καὶ ἡ δ. Στερογιάννη ἐκτάκτως καλὰ τὸ Ζιγενερβάϊζεν τοῦ Σαραζάτε. Τὸ ἄλλο μέρος, τὸ καὶ κυριώτερον ὡς ἐπίκαιρον, ἦτο τὸ ὠδικόν. Ἡ κ. Ε. Γιανάρου ἐτραγούδησε τὴν προσευχὴν τῆς Τόσκας, πολὺ καλλίτερα τὸ Σ' ἀγαπῶ τοῦ Γκρήγκ καὶ δύο δημώδη τῇ συνοδείᾳ ὀρχήστρας. Ἡ χορωδία ἔψαλε δύο θούρια διὰ τὸν Βασιλέα τοῦ κ. Λάβδα, «Καλῶς μᾶς ἦλθες» ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Καραβία, λίαν ἐπιτυχὲς καὶ ὁ «Κωνσταντῖνος» ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Βουτερίδου, ὅστις καὶ ἀπήγγειλε προηγουμένως μακρὰν Ὠδὴν εἰς τὸν Βασιλέα ἥτις περιεῖχε στίχους ἥκιστα ποιητικοὺς εἰς ἔκφρασιν καὶ ρυθμόν.

— Πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς Εὐρώπην μετὰ διετῆ ἐνταῦθα διαμονὴν ὁ κ. Κλέων Τριανταφύλλου, ὁ γνωστότατος ντιζὲρ Attic ἔδωσεν ἀποχαιρετιστήριον συναυλίαν. Αὐτοσυνοδεύων τὰ ἔργα ἀπήγγειλεν μελωδικῶς ἢ ἐτραγούδησεν ἐμμέτρως τραγουδάκια χαριτωμένα, εὐτράπελα καὶ αἰσθηματικά, τὰ περισσότερα ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως. Τὸ Τρελλὸ τραγοῦδι, ἡ «Κυριακὴ» ἡ «Μοδιστροῦλα», τὸ «Δὲν μ' ἀρέσει» μὲ νέα τετράστιχα, ἤρεσαν πολύ. Ἐτραγούδησε καὶ δύο τραγούδια τοῦ Σκανδιναυοῦ ποιητοῦ Habsen «Ψωμί...ψωμί!» ἀρκετὰ συγκινητικόν, καὶ «Ἤψεν...Ἤψεν!...» Τὸ τελευταῖον Νορβηγιστί. Ὁ Attic δὲν ἐτραγούδισε καλλίτερα ἀπὸ ἄλλοτε, ἐσφύριξε ὅμως τελειότερα. Εἰς τὸ ἁπλοῦν σφύριγμα ἠκούετο ὡς φλάουτο, εἰς δὲ τὸ διπλοῦν εἶνε ἀσυναγώνιστος. Ὁ κ. Α. Φωκᾶς ἀπήγγειλε Γαλλιστί, ἡ κ. Ζερβοῦ ἀπήγγειλε δύο ποιήματα τοῦ κ. Τριανταφύλλου μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν—τὰ «Χριστούγενα στὰ ξένα» καὶ τὴν «Βροχήν». Ὁ κ. Μίκης Βουτσινᾶς (Δέλφης) ἐτραγούδησε τρία ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως τραγουδάκια, ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Τριανταφύλλου ἐτραγούδησε «Μπατερφλάϊ» καὶ «Νόρμαν».

— Τὸ ζεῦγος Βλαστάρη ἔδωσε τὴν ἐτησίαν συναυλίαν του. Ἡ κ. Βλαστάρη ἔπαιξε μὲ τεχνικὸν μηχανισμὸν Σοπὲν, Λίστ καὶ Ραχμανίνωφ, ὁ δὲ κ. Βλαστάρης ἐτραγούδησε τεμάχια μελοδραμάτων, ἐν οἷς καὶ «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» κατ' ἴδιον τρόπον καὶ δύο Ἑλληνικὰ τραγούδια τῶν κ. κ. Ξανθοπούλου καὶ Ψαροῦδα. Σενέπραξεν ἡ τελειόφοιτος τοῦ ἄσματος δ. Μαργαρίτα Γκήτ.

— Οἱ μουσικοί μας ἤρχισαν τὰς περιοδείας Ὁ κ. Μπουστιντοῦ ἔδωσε συναυλίας εἰς Πειραιᾶ καὶ Βόλον. Αἱ δεσπ. Φιλιππίδου καὶ Γεράκη εἰς Πάτρας. Εἶνε πολὺ εὐχάριστον ὅτι θὰ ἀρχίσουν οὕτω νὰ μορφώνουνται μουσικῶς καὶ αἱ ἐπαρχίαι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Ἦλθε!— Ὁ φιλότεχνος πρίγκηψ. — Ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἑκατονταετηρίδος. — Τὸ Ἀριστεῖον. — Αἱ ἀκτῖνες Χ εἰς τὴν ζωγραφικήν. — Ἡ ἠθικὴ εἰς τὸν κινηματογράφον. — Welte—Mignon. — Ἡ μουσικὴ τῶν κέντρων. — Δημοσιογραφικὸν φθινόπωρον. — Ἡ ἀνύπαρκτος Λέσχη.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ θὰ μένῃ εἰς τὰ χρονικὰ τῶν Ἀθηνῶν ἡ ὅη Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ἐν ἐξάλλῳ συναγερμῷ ὁ λαὸς ὑπεδέχθη, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, δακρύων ἐκ συγκινήσεως, τὸ λατρευτόν του Βασιλέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου βίᾳ ἐχωρίσθη. Ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη ἐνοστάλγει ὁ Βασιλεὺς τὸν λαόν του καὶ ὁ λαὸς ὁραματίζετο τὸν Βασιλέα του. Καὶ ὅταν ἐπέστη ἡ στιγμὴ τῆς Δικαιοσύνης ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Θρόνον ὁ Μάρτυς Ἡγεμών, ἡ πόλις ὅλη ἀπετέλεσεν ἕνα παιᾶνα νικητήριον, καὶ οἱ παλμοὶ ὅλοι ἠνώθησαν εἰς μίαν τεραστίαν ἀναραυγήν: «Ἦλθε!» Πόσους δὲν περικλείει ἡ σύντομος αὐτὴ λέξις πόνους καὶ χαρὰς πόσας!

*

Ὁ διανοούμενος κόσμος ἐπανεῦρε τὸν Ὑψηλὸν προστάτην τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, τὸν φιλότεχνον Πρίγκηπα Νικόλαον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πνευματικὴν κίνησιν ἐξεδηλώθη πάντοτε ζωηρότατα.

Ὅταν ηὐτύχησα πρό τινος νὰ συνομιλήσω μετὰ τῆς Α. Ὑψ. ἐπὶ μακρόν, ἐξετίμησα τὸν εἰλικρινῆ πόθον ὅπως καταστῇ ἐνήμερος τῆς ἐν Ἑλλάδι φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως κατὰ τὴν ἀπουσίαν του καὶ δώσῃ νέαν ζωὴν εἰς αὐτήν. Ἡ Ἐθνικὴ Πινακοθήκη, ἡ Ἑταιρεία τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων, ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία ἀνακτῶσι τὸν Ἐπίτιμον αὐτῶν Σύμβουλον. Μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν συμπαθοῦς λεπτότητος θὰ εὐδοκήσῃ νὰ προΐσταται πάσης εὐγενοῦς ἐκδηλώσεως τοῦ Καλοῦ, τοῦ ὁποίου ἀπὸ φύσεως καὶ ἀπὸ μορφώσεως εἶνε ὁ Ἐκλεκτὸς μύστης.

*

Ὀλίγος χρόνος μᾶς χωρίζει ἀπὸ τῆς 25 Μαρτίου καὶ οὐδεμία ἐργασία γίνεται διὰ τὸν ἑορτασμὸν αὐτῆς. Οὔτε ἡ κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν κατηρτίσθη ἀκόμη. Ἡ Ἑκατοστὴ ἐπέτειος τῆς Ἐθνεγερσίας, ἥτις ἔπρεπε νὰ δονήσῃ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν Ἑλλάδα, ὡς τὴν ἐδόνησε τὸ καρυοφύλλι τῶν Ἁρμοτωλῶν, δὲν θὰ ἔχῃ καμμίαν ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα. Ἀλλ' ἂν ὁ πανηγυρισμός, ὡς ἐκ τῶν πολεμικῶν γεγονότων δὲν παρεσκευάσθη, ὡς ἔπρεπε ἀπὸ ἐτῶν, ἡ ἀκριβῶς ἕνεκα τῶν γεγονότων αὐτῶν ἐπαύξησις τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους, ἀποτελεῖ τὸν περιφανέστερον ἑορτασμὸν διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἐθνικῶν δικαίων ἐν εὐρυτάτῃ ἀκτῖνι. Εἶνε ἐν τούτοις ἴσως καιρὸς νὰ διοργανωθῇ μία μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις, περιλαμβάνουσα τὰ καλλίτερα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν Ἑλλάδι ἔργων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἵνα καταδειχθῇ ἡ πρόοδος τῶν Τεχνῶν καὶ δοθῇ ἐπίσης μία μεγάλη μουσικὴ συναυλία εἰς ἣν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἐν Ἀθήναις μουσικοί, ἐκτελοῦντες ἑλληνικὰς συνθέσεις κατὰ χρονολογικὴν σειράν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ΚΕ'. Μαρτίου νὰ συγκροτηθῇ διὰ Νόμου εἰδικὴ ἐπιτροπή, ἥτις νὰ παρασκευάσῃ πλήρη Βιβλιογραφίαν τῶν Ἑλληνιστὶ ἐκδοθέντων ἢ ὑπὸ Ἑλλήνων εἰς ξένας γλώσσας βιβλίων ἥτις ὄχι μόνον θὰ ἀποβῇ κάτοπτρον τῆς πνευματικῆς κινήσεως εἰς διάστημα ἑνὸς αἰῶνος, ἀλλὰ θὰ καταστῇ καὶ τὸ ἀπαραίτητον βοήθημα εἰς πάντας τοὺς εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας ἀσχολουμένους, καθὼς καὶ εἰς τοὺς μελετητὰς τοῦ ἐθνικοῦ βίου καὶ τῆς Κρατικῆς λειτουργίας. Ἐκτὸς τῆς τιμητικῆς ἐπισήμου Ἐπιτροπῆς, εἶνε τῆς Κυβερνήσεως καθῆκον νὰ μεριμνήσῃ περὶ ἑνὸς τοιούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον βέβαια δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν οὔτε ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν, ἀνεπαρκῆ πάντως, οὔτε ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν, καὶ ταύτην ἀνίσχυρον ἵνα ἀντεπεξέλθῃ εἰς μεγάλας δαπάνας. Πολυμελὴς ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ καταρτίσῃ τὸ ὑλικόν, νὰ τὸ ταξινομήσῃ καὶ διὰ ἐπιχορηγήσεως τοῦ Κράτους νὰ ἐκτυπωθῇ τὸ Βιβλιογραφικὸν Ἀρχεῖον τῆς πρώτης ἑκατονταετίας, συνεχιζόμενον ἀνὰ πᾶσαν δεκαετίαν ἐν τῷ μέλλοντι.

*

Τὸ Ἀριστεῖον ἀπενεμήθη ἐφέτος εἰς πεζογράφον. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἠβουλήθη συνιέναι ὁ κ. Δροσίνης, ὅστις εἶχε πάθῃ ποιητομανίαν. Ὁ νέος Ἀριστεὺς ἐπανέρχεται εἰς τὴν φιλολογικὴν ζωήν, ἐξ ἧς εἶχεν ἀποσυρθῇ, ἀφωσιωθεὶς εἰς τὴν λατρείαν τῆς θρησκείας. Ὁ μετὰ τοῦ Παπαδιαμάντη ἀποτελῶν ξυνωρίδα, πολλὰς ἔχων τὰς ὁμοιότητας, εἰς τὸ συγγραφικὸν ὕφος, τὴν πρωτοτυπίαν τῶν θεμάτων, τὴν θρησκοληψίαν, τὴν ἰδιορρυθμίαν τῆς ζωῆς, τὴν αὐτὴν πατρίδα, εἰς ταπεινοφροσύνην καὶ ἀγαθότητα Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης ὁ σχεδὸν ἠσμονημένος τιμᾶται ἐπαξίως τῆς λογοτεχνικῆς του ἀξίας καὶ ἡ βράβευσίς του θὰ γίνῃ ἀφορμὴ ὅπως γίνῃ γνωστὸς εἰς εὐρύτερον κύκλον ὁ μετριόφρων συγγραφεὺς τῆς «Καδένας» καὶ τῆς «Ἀρφανούλας».

Ὁ κ. Μωραϊτίδης μᾶς ἤνοιξε πρῶτος νέους ὁρίζοντας μὲ τὰς νησιωτικὰς ἠθογραφίας του. Ὕφος ἀπέριττον, ἀπεικόνισις πιστὴ καὶ ζωηρὰ τῆς Ἑλλ. ζωῆς, γλῶσσα ὁμαλὴ καὶ ρέουσα. Ὅπως εἶνε ὁ ἄνθρωπος, εἶνε καὶ ὁ συγγραφεύς. Συμπαθής, ἀφοσιωμένος εἰς τὰ θεῖα, ἁπλοῦς. Καὶ ἦτο πάντοτε τοιοῦτος. Τὸν ἐνθυμοῦμαι ὡς καθηγητήν μου, μὲ πόσην εὐγένειαν, ἠρεμίαν μᾶς ἐδίδασκε. Τὸν ἐθεωροῦμεν ὡς συμμαθητήν. Διὰ τὸν Μωραϊτίδην ἡ ἐπίσημος τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ Ἀριστείου εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶναι ἐξ ὅλης του τῆς ζωῆς ἡ πλέον στενόχωρος ἡμέρα!

*

Δὲν ὑπάρχει διαγνωστικὴ μόνον εἰς τὴν παθολογίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωγραφικὴ εἶχεν ἀνάγκην ἰατροῦ διὰ νὰ διαπιστοῦται ἡ παλαιότης καὶ γνησιότης ἑνὸς πίνακος. Καὶ ὁ ἰατρὸς εὑρέθη. Εἶνε ὁ Γάλλος δόκτωρ Ἀνδρέας Σερόν, ὅστις κατ' ἀνακοίνωσίν του εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ἐφήρμοσε τὴν ραδιογραφίαν διὰ τῶν ἀκτίνων Χ ἐπὶ σειρᾶς παλαιῶν εἰκόνων τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου καὶ ἄλλων νεωτέρας τέχνης. Εἰς τὸς φωτογραφίας ἃς ἔλαβε, αἱ μὲν παλαιαὶ εἰκόνες ἀποδίδονται μᾶλλον εὐδιάκριτοι; ἐνῷ αἱ νέαι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρισθοῦν. Ἐπίσης εἰς παλαιὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ὀθόνης τῶν ὁποίων ἐζωγραφήθησαν μεταγενεστέρως ἄλλαι, διὰ τῆς ραδιογραφίας παρουσιάσθη καθαρωτάτη ἡ παλαιὰ εἰκὼν ὑπὸ τὰ ἐξαφανισθέντα χρώματα τῆς νέας. Οὕτω, λύεται ἓν μέγα πρόβλημα, τῆς γνησιότητος τῶν εἰκόνων. Πόσα πλαστὰ ἔργα ὑπὸ ἀπατεώνων δὲν ἐπωλήθησαν εἰς Μουσεῖα, καὶ ποσάκις οἱ ἐμπειρογνώμονες δὲν ἠπατήθησαν! Ἡ φυσικὴ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου εἶνε ἁπλουστάτη. Οἱ παλαιοὶ ζωγράφοι μεταχειρίζοντο κυρίως μεταλλικὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα σταματοῦν τὰς ἀκτῖνας Χ, ἐνῷ οἱ νέοι μεταχειρίζονται φυτικὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα διαπεροῦν αἱ ἀκτῖνες.

*

Ἐν Ἰταλίᾳ ἐξεδόθη Β. Δ. δι' οὗ κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ἐλέγχου τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, εἰς ἣν θὰ συμπαρεδρεύῃ μία μήτηρ, ἥτις θὰ ἐξελέγχῃ κατὰ πόσον εἶνε ἠθικαὶ αἱ διὰ πρώτην φορὰν προβαλλόμεναι ταινίαι. Τὸ μέτρον εἶνε ἄξιον μιμήσεως καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὁ κινηματογράφος ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ ὅλα τὰ κακουργήματα, τὰ οἰκογενειακὰ σκάνδαλα, τὰς ἀθλιότητας εἰς τοὺς θεατάς, τῶν ὁποίων τὰ τρία τέταρτα ἀποτελεῖ ἡ νεαρὰ ἡλικία. Ἡ Ἀστυνομία κάποτε συνεκινήθη κάτι ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ τὴν κοινωνίαν, ἧς ὕπουλος ἐχθρὸς κατέστη ὁ κινηματογράφος, ἀλλ' ἄνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος. Ἤδη συνέστησε μόνον ὅπως εἰς τοὺς παῖδας κάτω τῶν 16 ἐτῶν ἀπαγορευθῇ ἡ εἴσοδος ὁσάκις ἀναπαρίστανται ἐγκλήματα καὶ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι.

*

Διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι ἠκούσθη τὸ αὐτόματον μουσικὸν ὄργανον Βέλτε-Μινιόν. Ἐνεφανίσθη πρὸ δεκαετίας-Γερμανικὴ τελειοποίησις, ἀνωτέρα πιανόλας καὶ φωνόλας-ἀλλ' ἕνεκα τοῦ πολέμου δὲν διεδόθη ἐπαρκῶς. Τὸ κυριώτερον πλεονέκτημα εἶνε ὅτι ἀποδίδει καθαρώτατα τοὺς τόνους, τόσον καθαρά, ὥστε ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου τῆς Λειψίας ἀπὸ τὸ παραπλεύρως δωμάτιον ἐννοοῦσε τίνος παίξιμον ἦτο κάθε τεμάχιον. Αἱ συναυλίαι ἃς δι' αὐτοῦ ἔδωσε ὁ Μουσικὸς οἶκος Καζάζη ἦσαν ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Ἀκούει τις τοὺς μεγαλειτέρους μουσουργοὺς ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἐκτελεστάς, μὲ ὀλίγα ἔξοδα, συχνότατα, καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅτι λείπουν αἱ ἐμφανίσεις τῶν ἐκτελεστῶν καὶ τὰ χειροκροτήματα. Θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ ἀκούσῃ τις τὸ ἴδιο τεμάχιον ἀπὸ δύο διαφόρους ἐκτελεστὰς παιζόμενον.

*

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀπηγόρευσε τὴν εἰς τὰ ἑστιατόρια καὶ ζυθοπωλεῖα ἀνάκρουσιν ἄνευ λόγου τοῦ Ἐθν. ὕμνου, συνέστησε δὲ εἰς τοὺς ἔχοντας ὀρχήστρας διευθυντὰς δημοσίων κέντρων ὅπως τὰ ἥμισυ τῶν ἐκτελουμένων μουσικῶν τεμαχίων εἶνε Ἑλληνικὰ καὶ κυρίως δημοτικὰ ἄσματα. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡ Ἀστυνομία ἐπεμβαίνει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μουσικῆς. Ἦτο ἀνάγκη καὶ αὐτὸ νὰ γίνῃ θὰ εἴμεθα δ' εὐγνώμονες ἐὰν ἐπροστάτευε καὶ τὴν δημοσίαν αἰσθητικὴν ἀπαγορεύουσα καὶ τὴν πλανόδιον μουσικήν, τὴν καταβασανίζουσαν τοὺς ἀστοὺς μὲ τὰς ἀφορήτους παραφωνίας. Τοὐλάχιστον τὰ κοσμικὰ κέντρα πρέπει νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ πρῴϊμα ἀσθματικὰ ξεφωνητὰ καὶ τὰς αἰωνίους λατέρνας. . .

*

Ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα πίπτουν τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ὠχρὰ καὶ μαραμένα, ἔτσι ἐφυλλορόησαν ἐντὸς ἑβδομάδος δέκα Ἀθηναϊκὰ ἡμερήσια φύλλα, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν αὐτὴν νόσον, τὸν μαρασμὸν τῆς κυκλοφορίας καὶ τὴν ἔλλειψιν ἐνέσεων ἐκ τοῦ Δημοσίου ταμείου, μόλις τὸ πολιτικὸν κόμμα εἰς ὃ ὁλοψύχως ἀνῆκον, ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς. Εἰς ἐπιμνημόσυνον ἀναγράφομεν τὰ ὀνόματά των κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν: Ἀκρόπολις, Ἄμυνα, Ἀνατολή, Ἀστήρ, Βαλκανικὸς Ταχυδρόμος, Δύναμις, Καιροί, Νέα Ἑλλάς, Νεολόγος, Σημαία. Ἐξ αὐτῶν πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι δύο ἦσαν αἱ ἀρχαιότεραι, αἱ ὁποῖαι πολλάκις ἀντέστησαν εἰς τοὺς κινδύνους τῆς διακοπῆς. Οἱ «Καιροὶ» καὶ ἡ «Ἀκρόπολις».

*

Ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Βασιλέως ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας δέκα πέντε ξένοι ἀνταποκριταὶ γνωστοτάτων ἐφημερίδων, μετὰ Ὀδύσσειαν εἰς ἀδυσώπητον τυφῶνα ὀφειλομένην. Ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ τοὺς ἐπεριποιήθη ὅσον ἦτο δυνατόν, ἀλλὰ παρετηρήθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ μία σημαντικὴ ἔλλειψις ἐν Ἀθήναις, μιᾶς Λέσχης τῶν Ἀνθρώπων των Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, ἥτις θὰ ἦτο ἁρμοδιοτέρα νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς ξένους δημοσιογράφους.

Ὅλοι οἱ ἐπαγγελματίαι ἔχουν τὰ σωματεῖα των, πολλαχῶς ἐξυπηρετοῦντα, ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς, τοὺς ἀποτελοῦντας αὐτά. Μόνον οἱ ἄνθρω-

ποι τοῦ πνεύματος, οἱ δυνάμενοι ὡς ἐκ τῆς μορφώσεώς των νὰ ἐπιδράσωσι ἐπὶ τῆς ὅλης κοινωνικῆς καταστάσεως ἐπ'ἀγαθῷ, στεροῦνται μιᾶς στέγης, ἑνὸς ἐντευκτηρίου, μιᾶς ἑνώσεως, ὄχι εἰδικοῦ κλάδου, ἀλλὰ γενικῶς συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν, τῆς ὁποίας τμήματα ἠδύναντο νὰ ἀποτελέσουν αἱ ὑφιστάμεναι σήμερον καὶ φυτοζωοῦσαι φιλολογικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ Ἑταιρεῖαι. Τοιοῦτον ἵδρυμα, ἐνισχυόμενον οἰκονομικῶς ὑπὸ τοῦ Κράτους ὄχι μόνον θὰ ἐβελτίωνε τὴν θέσιν τῶν πνευματικῶς ἐργαζομένων, ἀλλὰ καὶ γενικωτέραν θὰ εἶχε σημασίαν, διότι θὰ ἔδιδε γενναίαν ὤθησιν εἰς τὴν κίνησιν τῆς πόλεως καὶ εὐπρεπῶς θὰ ἀντιπροσώπευεν αὐτὴν ἔναντι τῶν ξένων, ὅσοι ἔχουν ἀποστολὴν νὰ ἐκθέτουν τὰς ἐντυπώσεις των ὡς δημοσιογράφοι ἢ ὡς συγγραφεῖς ἢ ἔρχονται νὰ δείξουν τὴν καλλιτεχνικήν των ἰδιοφυΐαν. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ νέα Κυβέρνησις θὰ σκεφθῇ καὶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο.

ΔΑΦΝΙΣ

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Θίασος Ὠδείου

"***Αἱ Γυναῖκες μας***„ τοῦ Γερμανοῦ Μύλλερ, πεντάπρακτος κωμωδία, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Σ. Μαρκέλλου. Κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος ἔργον. Σκηναὶ εὐφυεῖς, ἰδίως ἡ πλαστὴ ἐμφάνισις ἑνὸς πράκτορος μικροῦποθέσεων ὡς μιστικοσυμβούλου, περὶ ἣν πλέκεται τὸ ἔργον. Τὸ πρόσωπον αὐτὸ ὑπεδύθη μὲ τὴν συνήθη ἐπιτυχίαν του ὁ κ. Κοντογιάννης. Πολὺ καλὴ ἡ δ. Ξ. Κανελλοπούλου (Νέλα Βέρη) ὡς σύζυγος ἑνὸς εἰσοδηματίου.

Διὰ πρώτην φορὰν ἐπαίχθη ἐν Ἑλλάδι ἡ τραγικὴ τριλογία τοῦ Γκριλπάρστερ, τὸ "***Χρυσοῦν Δέρας***„. Τὸ α'. μέρος, ὁ «Ξένος», εἶνε μονόπρακτος τραγωδία, τὸ β' οἱ «Ἀργοναῦται» τετράπρακτος εἰς 8 εἰκόνας. Τὸ τρίτον ἡ «Μήδεια» θὰ παιχθῇ ἀργότερον. Τὰ δύο πρῶτα μέρη ἐπαίχθησαν μαζῆ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ν. Οἰκονόμου καὶ σκηνοθεσίαν τοῦ κ. Θ. Οἰκονόμου. Τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὡραίου ἔργου, ἀγνώστου παραδόξως παρ' ἡμῖν, ὀφείλομεν εἰς τὴν πρωταγωνίστριαν δ. Κοτσάλη, ἥτις ἐκόμισε τὸ κείμενον ἐκ Παρισίων. Εἰς τὴν τριλογίαν τὸ κύριον πρόσωπον εἶνε ἡ Μήδεια, ὁ ὑπέροχος αὐτὸς γυναικεῖος τύπος τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Ξένος — εἰς τὸ α' μέρος — εἶνε ὁ Ἕλλην Φρῖξος ὃν φονεύει ἐλθόντα εἰς Κολχίδα ὁ Βασιλεὺς Αἰήτης καὶ λαμβάνει τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐνῷ ἡ κόρη του Μήδεια προμαντεύει κακά. Εἰς τὸ β' μέρος, Ἀργοναῦται ἔρχονται ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἰάσωνος διὰ νὰ ἐπανακτήσουν τὸ δέρας.

Ὁ Ἰάσων σαγηνεύεται ἀπὸ τὴν Μήδειαν, τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη ἀποχωρίζεται τοῦ πατρός της διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰάσωνα. Αὐτὴ εἶνε ἡ γενικὴ γραμμὴ τοῦ μύθου, ἐφ' ἧς ὁ συγγραφεὺς ἔγραψε δυνατὰς καὶ δραματικωτάτας σκηνάς. Ὡς Μήδεια ἡ δ. Κοτσάλη, εἶχε στιγμὰς ὄντως καλλιτεχνικάς. Μετὰ τὴν δ. Κοτοπούλη εἶνε ἡ μόνη ἥτις δύναται νὰ διερμηνεύσῃ ρόλον τραγωδοῦ. Παρετηρήθη δὲ ὅτι ἡ διαμονή της εἰς Παρισίους τὴν ὠφέλησε. Παρητήθη μερικῶν ὑπερβολῶν· εἶνε φυσικωτέρα καὶ εἰς τὰς κινήσεις καὶ εἰς τὴν φωνήν. Ὁ κ. Ροντήρης ὡς Φρῖξος ἔπαιξε μὲ πολὺ πάθος καὶ μὲ δύναμιν· ὁλονὲν γίνεται καλλίτερος. Ὁ κ. Δεστούνης ὡς Ἰάσων καὶ ὁ κ. Παπαχρῆστος ὡς Αἰήτης πολὺ καλοί. Εὐοίωνος ἡ διὰ πρώτην φορὰν ἐμφάνισις τῆς δ. Χ. Ρηγοπούλου εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀκολούθου τῆς Μηδείας Περιττῆς, διαψεύσασα τὸ ὄνομα τοῦ ρόλου της.

Τὸ "***Φρενοκομεῖον***„. Κωμωδία τοῦ Γερμανοῦ Κ. Λάουφς, κατὰ διασκευὴν ὑπὸ τῆς Α. Β. Ὑψ. τοῦ πρίγκηπος Νικολάου. Πλήρης κωμικωτάτων σκηνῶν, ὧν ἥρως γίνεται ἕνας περίεργος τύπος, ὅστις ἐκλαμβάνει ὅλους ὡς τρελλούς. Τὸ ἔργον πολὺ διασκεδαστικόν, ἤρεσε πολύ, συνετέλεσε δ' εἰς τοῦτο ἡ ἐπιτυχὴς διασκευή.

Θίασος "Ἑταιρείας Ἑλλ. Θεάτρου„

"***Ἰωάννης ὁ Ζος***„ τρίπρακτος κωμωδία τοῦ Σασᾶ Γκιτρύ, πλήρης κωμικῶν ἐπεισοδίων, ἐπιτυχῶς διασκευασθεῖσα εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς. Ἔξυπνον ἔργον καὶ πρωτότυπον. Παίζεται κατὰ τὸ ἥμισυ ἐπὶ σκηνῆς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὴν πλατεῖαν. Θέατρον ἐπὶ θεάτρου. Ὁ συγγραφεὺς ὅστις εἶναι καὶ ἠθοποιὸς ἐδανείσθη τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὴν μποεμικὴν ζωὴν τῶν συναδέλφων του, ὧν τὴν ἐπιπολαιότητα ἐγελοιογράφησε. Αἱ κωμικώτεραι σκηναὶ εἶνε αἱ στιχομυθίαι μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν ἀπὸ ἑνὸς θεωρείου καὶ τῶν ἐπὶ σκηνῆς. Ἐπαίχθη συνολικῶς πολὺ καλά.

"***Ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πλούτου***„ δρᾶμα τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Φάμπρ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δαραλέξη. Συγκινητικόν, παλαιοῦ τύπου, διὰ τὰς λαϊκὰς τάξεις προωρισμένον. Μυθιστορηματικὴ συρραφή, ἄτεχνος ἐν πολλοῖς. Δὲν προεκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον, οὔτε ἐπαίχθη καλά, ἐκτὸς τῆς κ. Μουστάκα εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἀποκαλύψεως εἰς τὴν Β' πρᾶξιν.

Καὶ μία ἑσπέρα μονοπράκτων, ἐξ ὧν τὰ δύο νέα δραματάκια νεαρῶν συγγραφέων, τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένων, τὸ «Κλουβί» τοῦ κ. Πεσνεκίδου καὶ «Ἂς χωρισθοῦμε» τοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Τσοκοπούλου. Ἀμφότερα σύγχρονα στρεφόμενα περὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πάλην μεταξὺ συζυγικῶν δεσμῶν καὶ ἔρωτος. Τὸ πρῶτον πολὺ ἀνώτερον, ψυχολογημένον ἀρκετά, μὲ ὡραῖον διάλογον καὶ μὲ λύσιν ἥτις ἐξελίσσεται μὲ πολλὴν λεπτότητα. Ἕνας ζωγράφος ἀγαπᾷ τὴν προγονήν του. Καὶ διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ καταστροφὴ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι – τὸ κλουβί — ἐνῷ μητέρα καὶ κόρη ρίπτονται θλιμένες εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, ὑπὸ τὸν ἡλίθιον γέλωτα τοῦ ὑπηρέτου.

Τὸ ἄλλο μονόπρακτον εἶνε μακρὸν παρὰ τὴν ὑπόθεσίν του, ἥτις εἶνε ἁπλῆ, κοινὴ καὶ ὑστερεῖ εἰς διάλογον καὶ πλοκήν. Ἐγκατάλειψις ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ.

Ὡς κατακλεὶς ἐπαίχθη τὸ μονόπρακτον δρᾶμα τῶν André de Lorde καὶ Piérre Chaine μὲ τὸ παράξενον τίτλον "***Στὸ νούμερο ἓξ τοῦ ψόφιου ποντικοῦ***». Ὅλα τὰ μονόπρακτα τοῦ θεάτρου Γκρὰν Γκινιὸλ ὁμοιάζουν σχεδόν. Δολοφονίαι μέσα στὰ καμπαρὲ ἀριστοκρατῶν ἀπὸ γυναῖκας ἐπικινδύνους καὶ ὑπόπτου διαγωγῆς. Ἕνας Ρῶσσος στρατηγὸς πνίγεται ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν ἑνὸς θύματός του ἥτις ἀφοῦ τὸν μεθᾷ μεταχειρίζεται ὡς βρόχον τὰ γάντια της. Ἡ κ. Μουστάκα ἀνεδείχθη ἀληθῶς ὑπέροχος εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Ἔπαιξε μὲ δύναμιν ἕνα δυσκολώτατον ρόλον, πλήρη μεταπτώσεων, ἢ μᾶλλον τὸν ἐδημιούργησε καὶ τὸν ἐνεσαρκώθη τέλεια. Ἡ ὑπόκρισίς της χωρὶς ὑπερβολάς, ὑπῆρξε χαριτωμένη εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ ἐναγκαλισμοῦ, καθ' ἃς ὑπεκρίνετο, καὶ ἀγρία ὅταν μετετράπη εἰς ἐκδίκησιν. Πολὺ καλὸς ὁ κ. Λούης, ἐμφανίσας ἕνα τύπον Ρώσσου ἀρκετὰ χαρακτηριστικόν.

"***Ἔρδε! Ἔρδε!***„ Ἐπίκαιρον ἔργον (;) ὄχι κωμειδύλλιον, ἀλλὰ φάρσα μετ' ἀσμάτων. Ἡ τελευταία πρᾶξις εἶνε ἐπιθεώρησις χωρὶς πρωτοτυπίαν. Ἔχουν ἔξυπνα καὶ ἀπρόοπτα ἐπεισόδια αἱ δύο πρῶται πράξεις. Θέλει ὁ κ. Μωραϊτίνης νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν τρέλλαν τοῦ κόσμου ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Βασιλέως, χωρὶς νὰ τὴν σατυρίζῃ· διὰ τοῦτο ἔχει πολλὰς ἀπιθανότητας.

Εἶνε λυπηρὸν ὅτι ὁ θίασος ὅστις ἤρχισε μὲ τοὺς «Πέρσας» καὶ μὲ σκοπὸν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ θεάτρου διὰ διδασκαλίας σοβαρῶν ἔργων, κατέληξεν εἰς βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν διὰ νὰ συντηρηθῇ.

Ἀπόλλων

"***Τὸ γεφυράκι***„ λεπτὴ κωμωδία τοῦ Γάλλου συγγραφέως Ντὲ Κρουασσέ. Πρωτηγωνίστησαν αἱ δ. Κόκκου καὶ οἱ κ. κ. Παρασκευᾶς καὶ Ἄλκης. Ἡ Νίνα Κόκκου ἀνωτέρα τῆς Φρόσως.

"***Τὸ Ἐρωτικὸν μάθημα***„ παρουσιασθὲν ὡς ἔργον τοῦ Νικοντέμι ἐνῷ εἶνε κομεντὶ τοῦ Ἰταλοῦ Ἀλφρέδου Τεστόνι, σχεδὸν ἀκατάλληλος. Ἡ ὑπόθεσις ἐνθυμίζει τὴν «Ξανθὼ» τοῦ Ρισπέν. Λεπτὸς καὶ ἔξυπνος διάλογος. Εἶνε ἓν μάθημα ποῦ δίδεται ἀπὸ μία γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου εἰς μίαν ὄπανδρον, ζητοῦσαν νὰ μάθῃ πῶς κατακτῶνται οἱ ἄνδρες. Ἀλλ' ὁ σύζυγος εἶνε κατὰ σύμπτωσιν ἐραστὴς τῆς διδασκαλίσσης καὶ τέλος ἐπανέρχεται εἰς τὰς συζυγικὰς ἀγκάλας. Ἔπαιξαν πολὺ καλὰ ἡ δ. Νίνα Κόκκου καὶ ὁ κ. Παρασκευᾶς.

Τρία μονόπρακτα τοῦ θεάτρου Γκρὰν Γκινιὸλ ἡ «Ἀπεργία», ὁ «Τυχερὸς σύζυγος», ἡ «Βεντοῦζα» ἐπαίχθησαν ἐπιτυχῶς. Τὸ πρῶτον ἀρκετὰ συγκινητικόν, ἀνώτερον τῶν ἄλλων. Ἕνας ἰατρὸς πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ ἐγχείρησιν ἐπὶ τοῦ μικροῦ τέκνου ἑνὸς ἐργάτου κομμουνιστοῦ, πάσχοντος ἀπὸ διφθερίτιδα. Κατὰ τὴν κρισιμωτέραν στιγμὴν τῆς ἐγχειρήσεως τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς σβύνει ἀποτόμως καὶ ἡ ἐγχείρησις ἀποτυγχάνει φέρουσα τὸν θάνατον. Εἶχε κηρυχθῇ γενικὴ ἀπεργία, ὁ ἐργάτης ἐβύθισε τὴν πόλιν εἰς τὸ σκότος καὶ ἐσκότωσε τὸ παιδί του μὲ τὰ ἴδια του χέρια...

«Ὁ τυχερὸς σύζυγος» — χαριτωμένη κωμωδία τῶν ντὲ Φλέρς καὶ Καγιαβέ — ἔχει ἐν χρήσει μίαν μέθοδον διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πίστιν τῆς γυναικός του ἐξουδετερώνων τὸν ἕνα ἐραστὴν δι' ἄλλου. Νόστιμος εἶνε ἕνας τύπος πρακτικοῦ Ἀμερικανοῦ. Τὸ τρίτον ἡ «Βεντοῦζα», εἶνε χαριτωμένη φάρσα στρεφομένη περὶ ἓν σημάδι ποῦ ἀφῆκε μία ἐρωτικὴ δαγκωματιά, ἥτις καλύπτεται μὲ δῶρον ἓν παντατίφ.

Τελευταία παράστασις ἦτο ἡ κωμωδία τοῦ Ἐνεκέν «Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ...» Πρόκειται πάλιν πάλιν περὶ τοῦ Πάπα. Ἡ κωμωδία δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον.

Τὸν θίασον Κόκκου διεδέχθη ὁ θίασος Παπαϊωάννου, ἐλθὼν ἐκ Κ)πόλεως ἔνθα διέκοψε τὰς ἐκεῖ παραστάσεις ἕνεκα ἀνωτέρας βίας, διὰ νὰ διακόψῃ τάχιστα τὰς παραστάσεις του κ' ἐδῶ ἕνεκα ἀπεργίας τῶν ἠθοποιῶν του.

Ἐπιθεωρήσεις

Ὁ νέος Παπαγάλος τοῦ 1920 εἶνε πολιτικὸς μὲ σκηνὰς ἐκλογικὰς καὶ Κωνσταντινικάς. Πρωταγωνιστεῖ ὡς κωφὸς κομπὲρ ὁ Πατρίκιος, κωμικώτατος. Ἡ Βορδώνη δημιουργεῖ ἕνα νέον λαϊκὸν τύπον, τὸν Καστανάν. Θεαματικωτάτη ἡ κ. Ἄλβυ ὡς χρυσοῦν ψηφοδέλτιον. Ἡ Nora Leò ὡς Ἀριζονέλα πολὺ καλὴ χορεύουσα μετὰ τοῦ κ. Λάμπρου ὡς καὶ ὁ μιμικὸς πέριξ μιᾶς καπελιέρας χορὸς Ἀνθοπούλου Μπαρκουΐλέρο.

Τὸ νούμερο Μενιδιατῶν (Περίδου — Μηλιάδης) μπιζάρεται. Ἔξυπνα ὁ στρατιωτικὸς νόμος κατὰ τοῦ...Καθεστῶς, οἱ Βενιζελικοὶ ψηφοφόροι. Αἱ Στρατιωτίνες, αἱ Νυφάδες ὡραῖαι ἐμφανίσεις καὶ τὸ θεαματικώτατον μπαλέττο τῶν Ντεκολτὲ ἀκόμη καλλίτερον. Ὁ κ. Μηλιάδης ἐτραγούδησε πολὺ καλὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ μαρμαρωμένου Βασιλῆᾳ μὲ ὡραιοτάτην μυστικοπαθῆ ὑπόκρουσιν.

Τὸ finale μὲ τὴν στρατιωτικὴν παρέλασιν καὶ ἔφιππον τὸν Βασιλέα προκαλεῖ φρενίτιδα,

ἐνῷ ὅλος ὁ θίασος ψάλλει τὸ νέον θούριον «Στὸ γυρισμό σου».

Εἰς τὸ «Πανόραμα» ἐπαίχθη νέα ἐπίκαιρος ἐπιθεώρησις, ὁ «Ἀητὸς» τοῦ κ. Δραγάτση. Αἱ σκηναὶ τοῦ Βενιζελικοῦ ὑπουργείου, τοῦ Παλαιοῦ Καθεστῶτος, τῶν χρυσῶν ψηφοδελτίων, τῶν Καλάνδων καὶ τὸ φινάλε τῆς β' πράξεως πολὺ ἐπιτυχῆ. Τὰ τετράστιχα ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως προκαλοῦν θύελλαν ἐνθουσιασμοῦ. Αἱ κ. κ. Φλερὺ καὶ Μπονέλλι πρωταγωνιστοῦν. Ὡς καστανάδες ὁ Πρινέας καὶ ὁ Βατίστας χαρακτηριστικοί.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀφιχθεὶς ἐκ Μιλάνου ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Ριγολέττον ὁ βαρύτονος κ. Ἠλ. Οἰκονομίδης, ὅστις καὶ πάλιν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μιλᾶνον πρὸς τελειοποίησιν. Καταφανὴς ἡ ὠφέλεια τῆς ἀπὸ ἔτους ἐν Ἰταλίᾳ διαμονῆς του. Ἡ φωνή του ἀπέκτησε πλάτος καὶ γλυκύτητα.

— Διὰ πρώτην φορὰν ἔπαιξεν ἐπὶ σκηνῆς ἡ πρὸ διετίας ἐν συναυλίᾳ ἐμφανισθεῖσα δεσπ. Φωτεινὴ Σκαραμαγκᾶ. Ὑπεδύθη τὴν Ἐλεωνώραν εἰς τὴν «Φαβορίταν» μὲ πολὺ θάρρος, μὲ φωνὴν τεχνικὴν καὶ ἐκφραστικήν, ἥτις ὑπόσχεται πολλὰ διὰ τὸ θέατρον. Ὑπελήφθη εἰς ἠθοποιΐαν, ἰδίως μονότονοι ἦσαν αἱ κινήσεις τῶν χειρῶν. Ἔψαλλε Γαλλιστί, οἱ ἄλλοι Ἑλληνιστὶ καὶ ὁ βαρύτονος Ἰταλιστί...

—Εἰς τὸ «Ἐτουάλ» ἐδόθη ἡ Γαλλοελληνικὴ ἐπιθεώρησις «Αἱ Ἀθῆναι διασκεδάζουν», τῶν Μπουτὲ καὶ Φαιδροῦ.

— Ἡ ἐμφάνισις τοῦ κ. Πασχαλίδου ὡς Μεφιστοφελοῦς εἰς τὸν «Φάουστ» ἐχαιρετίσθη συμπαθῶς. Ἐπέδειξε σπάνιον μέταλλον φωνῆς, ἀκρίβειαν καὶ ὡραῖον παράστημα.

– Ἀπέθανε ὁ δραματικὸς ἠθοποιὸς Εὐάγγελος Δελενάρδος, τῆς γνωστῆς θεατρικῆς οἰκογενείας. Εἶχε διακριθῆ εἰς τὸ «Στοιχειὸ τοῦ πύργου».

—Ἐν ἐκτάκτῳ παραστάσει ὁ βαρύτονος κ. Ξηρέλης καὶ ἡ ὑψίφωνος δ. Α. Κωνσταντίνου συμπράξει τῶν ὑψιφώνων κ. κ. Βολάνη, Θεοφανοπούλου καὶ τοῦ κ. Βλαχοπούλου, ἔπαιξαν τὴν α' πρᾶξιν τοῦ Ριγολέττου, τὴν β' τοῦ «Στοιχειωμένου καραβιοῦ» τοῦ Βάγνερ διὰ πρώτην φορὰν παιζομένην παρ' ἡμῖν καὶ τὸ μονόπρακτον, παιχθὲν καὶ πέρυσι κωμειδύλλιον «Μαέστρος» τοῦ Πάερ.

— Ἡ δ. Κοτοπούλη φεύγει διὰ τὴν Ἰταλίαν, ὅπου θὰ παίξῃ τὴν «Σκιάν» τοῦ Νικοντέμι καὶ τὴν «Ἡλέκτραν» μετὰ τοῦ ζεύγους Μυρὰτ καὶ τῆς κ. Λούη.

—Ὁ θίασος Ἔνκελ παίζει εἰς Σῦρον, ὁ τοῦ κ. Παλαιολόγου εἰς Μιτυλήνην καὶ τῆς κ. Χαντᾶ εἰς Καλάμας.

Η ΞΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Νέα θεατρικὰ ἔργα παραστάθησαν.

Ἐν Παρισίοις: «Σπασμένες φτεροῦγες» τοῦ Π. Βόλφ, εἰς τὸ Βωδεβίλ, δυνατὸν ἔργον.— Εἰς τὴν Comedie Francaise ἐδόθη τὸ ἔργον τοῦ Μπουρζὲ «Ὑποψία».– Θέατρον Antoine: Blanche Morte κωμωδία τοῦ Arquillière.—«Ἡ αἰχμάλωτος» δρᾶμα τοῦ Καρόλου Μερέ.— Εἰς τὸ θέατρον «Ἀναγέννησις» «Ἡ δέσποινα τῆς Ἐφέσου» τοῦ Ἰακώδου Ρισπέν, κωμωδία μὲ ὑπόκρουσιν μελοποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Τιὰρ Ρισπὲν καὶ μὲ πρωταγωνιστριαν τὴν σύζυγον τοῦ συγγραφέως. Ἐλήφθη ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ τὸν χαρίεντα μῦθον τοῦ Πετρωνίου, ἐξ οὗ ἐνεπνεύσθη ὁ Λαφονταίν. Ἐτόνισεν ὁ συγγραφεὺς τὴν φιλοσοφικὴν ἔννοιαν τῆς παραβολῆς καὶ εὗρυνε τὸ ἠθικὸν πλαίσιον τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον εἶνε ὅτι οἱ νεκροὶ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν ζώντων, ὁ θάνατος εἶνε μία μεταμόρφωσις, ἡ ζωὴ ἀναγεννᾶται, ἂς ἀγαπῶμεν λοιπόν. – Εἰς τὸ Palais Royal «Le chasseur de Chez Maxim» κωμωδία τοῦ Κενσὸν καὶ Μιράντ.—Εἰς τὸ θέατρον Michel ἐδόθη τὸ «Pas de quatre» κωμωδία τῶν Peter καὶ Soulié. – Εἰς τὸ θέατρον Vieux Colombier πεντάπρακτον δρᾶμα «Cromedeyre-e-Veil» τοῦ Ἰουλ. Ρομαίν, ἔμμετρον, κᾶτι μεταξὺ ποιήματος διαλογικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ προβλήματος.— Εἰς τὸ θέατρον Μαρινὸ ἡ «Traversée» τοῦ Καπὺς ἀπέτυχε.— «Δανιὴλ» δρᾶμα τοῦ Βερνέϊγ, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν κυριώτερον ρόλον ὑποδύεται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἡ Σάρα Μπερνάρ, ἐμφανιζομένη ὡς τριακονταετὴς μορφινομανής.— Εἰς τὸ Odéon. «Οἱ Βοναπάρται» ἱστορικὸν δρᾶμα ἔμμετρον τοῦ Λεὸν Λαργκέ, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος. — Εἰς τὸ θέατρον τῶν Τεχνῶν, «Ἡ Εὐτυχία» κομεντὶ τοῦ Κ. Οὐλμὼν—ὁ ὑποψήφιος νυμφίος μιᾶς κόρης ἀπάγει τὸν σύζυγον τῆς ἀδελφῆς της.— Θέατρον Σατελέ, «Ἐν ἔτει 2020». Διασκεδαστικὸν ἔργον τοῦ Grosse.—«La maison du Bon Dieu», κομεντὶ τοῦ H. Burquet.— Εἰς τὸ θέατρον Ποντινιέρ, «Ἡ ὀγδόη σύζυγος» τοῦ Ἀλφρ. Σαβουνάρ. Εἰς ἑκατομμυριοῦχος ἐχώρισεν ἐξ γυναῖκας διὰ τῆς μεθόδου τῶν ἀποζημιώσεων, ἐχήρευσε μὲ τὴν ἑβδόμην καὶ τέλος νυμφεύεται μίαν πτωχὴν κόρην, ἥτις κατορθώνει νὰ γίνῃ ἡ πρώτη πραγματικὴ σύζυγός του.

Τὸ ἔργον ὅπερ προεκάλεσε τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον, εἶνε «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τριαντάφυλλο» τοῦ Μπαταΐγ, εἰς τὸ «Theatre de Paris» (πρώην Ρεζὰν) μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν Μπρυλέ. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἀξιοσημείωτος. Ἥρως εἶνε ὁ Δὸν Ζουὰν ὅστις ἐμφανίζεται εἰς μίαν πρωτότυπον ἄποψιν. Εἰκονίζονται ὁ Δὸν Ζουὰν ὡς κατακτητής, ἡ φαινομενικὴ κηδεία

του ἦν κρυμμένος παρακολουθεῖ, καὶ ἡ παρακμή του, ἣν ἐπακολουθεῖ οἰκτρὰ ἀθλιότης. Ἄλλοι κριτικοὶ τὸ ἐθαύμασαν καὶ ἄλλοι τὸ περιεφρόνησαν. Εἶνε ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔργον ἀξίας καὶ τέχνης.

Εἰς τὴν Opera Comique, «Le roi Candaule» τοῦ Ντονναῖ, λυρικὴ κομεντὶ μὲ μουσικὴν τοῦ Μπρυνώ.

Εἰς τὰ Γερμανικὰ θέατρα παίζεται ἡ «Εὐρώπη» τοῦ Γεωργίου Keiser. Εἰς τὸ Δραματικὸν θέατρον τῆς Φραγκφούρτης παρεστάθη νέον ἔργον τοῦ Ἰνδοῦ ποιητοῦ Ταγκόρε «Ὁ βασιλεὺς τῆς σκοτεινῆς κάμαρας». Δὲν εἶνε δρᾶμα, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπεικόνισις θείων παθῶν τῆς ψυχῆς ζητούσης τὸν Θεόν της.

Εἰς τὴν Ρώμην ἐπαίχθησαν δύο ὀπερέττες. «Τὸ σπίτι μὲ τὰ τρία κορίτσια» Βιεννέζικη ὀπερέττα τῶν Βέρνερ καὶ Ράϊχερτ μὲ ὑπόθεσιν τὸν βίον τοῦ Σοῦμπερτ καὶ μουσικὴν προσαρμογὴν διαφόρων ἔργων τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ καὶ τὸ «Si» τοῦ Μασκάνι Εἰς τὸ Τουρίνον νέα ὀπερέττα τοῦ Λέχαρ ἡ «Μπλὲ μαζοῦρκα».

*

Τὸ φθινοπωρινὸν Salon τῶν Παρισίων εἴλκυσεν, ὅπως πάντοτε, ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον. Περιλαμβάνει ἔργα τῶν καλλιτέρων καλλιτεχνῶν τῆς Γαλλίας, ὡς καὶ ξένων παλαιοτέρων καὶ νεωτέρων. Ὑπάρχουν πίνακες τοῦ Ρενουὰρ τοῦ τοπειογράφου, Μαντελίν, καὶ τῶν Φωκονέ, Ντίννυ, Μπόζιο, Ματίς, Γκερέν, τοῦ Ντ' Ἔσπανά. Οἱ νεο – ἰμπρεσιονισταὶ ἀφθονοῦν. Εἰδικὰ διαμερίσματα παρεχωρήθησαν διὰ τοὺς Καταλανοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς ζωγράφους τοῦ Στρασβούργου. Ἐκ τῶν προσωπογραφιῶν διεκρίθησαν αἱ τῶν ἀκαδημαϊκῶν Μπαρρὲς καὶ Μπουρζέ.

Ἡ γλυπτικὴ παρουσιάζει μίαν προσπάθειαν πρὸς ἀναζήτησιν μιᾶς κομψῆς πλαστικότητος. Τὰ ἔργα τοῦ Marque, τοῦ Eondon τοῦ Halon. τῆς δ. Bass, τοῦ Mare κρίνονται ὡς τὰ καλλίτερα. Ὑπάρχουν ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ ἔργα τοῦ μεγάλου Βέλγου Μενιέ.

Ὁ Ἕλλην γλύπτης κ. Κ. Δημητριάδης ἐκθέτει προτομὴν τῆς πεφημισμένης διὰ τὴν καλλονήν της ἠθοποιοῦ Ναπιερκόφσκας.

Εἰς τὸ φθινοπωρινὸν Salon τῶν Παρισίων ὑπεβλήθησαν ἔργα, κατὰ τὰς κρίσεις τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς, ἀξιοθρηνήτου μετριότητος. Ἀπέρριψε 75 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῶν ὑποβληθέντων εἰς αὐτὴν ἔργων. Εἰς καὶ μόνον Ρῶσσος καλλιτέχνης ἀπέστειλε τεσσαράκοντα πίνακας, ἐκ τῶν ὁποίων εἷς καὶ μόνος ἐγένετο δεκτός. Τὸ «κλοῦ» ἐν τούτοις τῆς ἐκθέσεως ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ πέντε γυμνὰ ὡραιοτάτης τέχνης, τὰ ὁποῖα ἐζωγράφησε μὲ βαθεῖαν γνῶσιν τῆς καλλιτεχνίας, μία νεαρωτάτη δεσποινίς, ἥτις πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐποζάριζεν ὡς μοντέλλο εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς Μονμάρτης καὶ ἤδη κατέστη ζωγράφος μεγάλων ἐλπίδων.

— Εἰς τὴν Ἀμβέρσην ἔγειναν τὰ ἀποκαλυπτήρια μεγαλοπρεποῦς ἀλληγορικοῦ μνημείου ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῆς πόλεως εἰς μνήμην τοῦ μεγάλου Φλαμανδοῦ συνθέτου Μενουὰ.

—Ἐν συναυλίᾳ δοθείσῃ εἰς τὴν ἐν Βρυξέλλαις Union Coloniale ὑπὸ τοῦ διασήμου καθηγητοῦ Καρ. Σαρρὲς μεταξὺ ἄλλων τεμαχίων ἐξετέλεσεν οὗτος καὶ τὴν Κρητικὴν ἑορτὴν «Faite Cretoise» τοῦ ἐκεῖ τελειοποιουμένου συνθέτου κ. Δ. Μητροπούλου, ὅστις καὶ ἀνεκλήθη ἐπὶ σκηνῆς. Ἡ ἐκτελεσθεῖσα σύνθεσις ἐξεδόθη ἐν Βρυξέλλαις ὑπὸ ἐκδότου.

— Ἀπέθανεν ἐν Λονδίνῳ ὁ Μ. Πέρρις, συγγραφεὺς συγγραμμάτων περὶ τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς, ὡς ἐπίσης περὶ Τολστόϊ, Ἔμερσον καὶ τῆς Μαρίας Μπακχιρστέφ.

— Τὰ Μουσεῖα τῆς Βιέννης ἀπεγυμνώθησαν τῶν καλλιτεχνημάτων των ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν οἱ ὁποῖοι ἠπείλησαν νὰ διακόψουν τὸν ἐπισιτισμὸν τῆς Βιέννης, ἐὰν ἡ Κυβέρνησις δὲν τὰ παρέδιδεν εἰς αὐτούς, βεβαιοῦντες ὅτι αὐτὰ ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς τὴν Ἰταλίαν.

— Εἰς Manitowoc τῆς Ἀμερικῆς ὁ καλλιτέχνης τῶν ἀρχαίων χορῶν κ. Βάσος Κανέλλος μετὰ τῆς συζύγου του ἔδωσαν παράστασιν, δι' ἣν εὐμενέστατα ἔγραψαν αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες. Τὸ πράγραμμα πλουσιώτατον, περιελάμβανε ἀρχαίας ἀναπαραστάσεις, χοροὺς καὶ μονωδίας. Ἔπαιξαν μέρος τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου μετὰ χοροῦ καὶ μουσικῆς ὑποκρούσεως, ἓν Ἀνατολικὸν Εἰδύλλιον, τὸν Χριστιανὸν μάρτυρα, Ἰφιγένειαν ἐν Αὐλίδι, Σκυθικὸν χορόν, Λωτοφάγον, Ἠλέκτραν, τὴν Νίκην τῆς Σαλαμῖνος, τὴν Κασιανήν, μὲ μουσικὴν Γκλύκ, Σοπέν, Μπετόβεν, Μπράμς, Ραχμανίνωφ. Ὁ κ. Κανέλλος ἀπὸ τετραετίας διαμένων ἐν Ἀμερικῇ ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλην. χορῶν καὶ μελέτην τῶν ἀρχαίων τραγωδιῶν, ἐξέδωκε δ' ἐπί τινα χρόνον τὴν «Ἑλληνικὴν Ἀναγέννησιν» περιοδικὸν σκοποῦν μίαν καλλιτεχνικὴν προπαγάνδαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλην. τέχνης. Ἔχει ἀρκετὰς μαθητρίας, θὰ ἐπιχειρήσῃ δὲ προσεχῶς περιοδείαν ἀνὰ τὰς κυριωτέρας μεγαλουπόλεις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Θὰ δώσῃ μετὰ τῆς κυρίας του, Ἀμερικανίδος ζωγράφου καὶ χορευτρίας, ἀρχαίους Ἑλλην. χορούς, Βυζαντινοὺς καὶ νεοελληνικοὺς μὲ ἑλληνικὴν μουσικήν, θὰ δίδῃ δὲ διαλέξεις Ἀγγλιστὶ περὶ τῆς νεοελληνικῆς Ἀναγεννήσεως τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν.

— Ὁ «Σύνδεσμος τῶν Ἀρχιτεκτόνων καὶ Γλυπτῶν» τῆς Ν. Ὑόρκης ἠγόρασε μέγα κτίριον καὶ κατήρτισε σχολὴν ἐν ᾗ θὰ λαμβάνωσι μαθήματα δωρεὰν οἱ ἔχοντες κλίσιν διὰ τὰς Εἰκαστικὰς Τέχνας. Ἡ σχολὴ θὰ εἶνε διαρκῶς ἀνοικτή, ἡμέραν καὶ νύκτα, διὰ τοὺς σπουδαστὰς οἱασδήποτε ἐθνικότητος.

— Ἀπέθανεν ἐν Σικάγῳ κατὰ τρόπον μυστηριώδη ἡ μεγαλειτέρα καλλιτέχνις τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Νούριαμ Μπροῦλυ.

— Ἀπέθανεν εἰς Σόφιαν ὁ περιλάλητος Βαλκανικὸς φιλοβούλγαρος ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάϊμς» Μπάουτσερ, γνωστότατος ἐν Ἀνατολῇ ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰ-

χεν ἀποσυρθῇ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας.

— Οἱ ἀπανταχοῦ σοσιαλισταὶ ἐώρτασαν τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς γεννήσεως τοῦ Γερμανοῦ Φρειδερίκου Ἔγκελς, συναγωνιστοῦ τοῦ Κάρλ Μὰρξ καὶ συγγραφέως σημαντικῶν κοινωνιολογικῶν συγγραμμάτων.

— Μέγα συνέδριον γυναικῶν τῆς Ἀνατολῆς θὰ συνέλθῃ εἰς Μόσχαν τὴν 1 Φεβρουαρίου 1921.

— Ἀπέθανεν ἐν Μονάχῳ ἐν ἡλικίᾳ 86 ἐτῶν ὁ ζωγράφος Φράντζ φὸν Δεφρέγκερ, περιώνυμος διὰ τοὺς πίνακας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Τυρόλου.

— Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου, τοῦ ὁποίου τὸ Αἰγυπτιακὸν τμῆμα ἐπλουτίσθη ἀπό τινων ἐτῶν σημαντικῶς, νέον ἀξιοθαύμαστον ἀπέκτησε ἔργον, ἄγαλμα ἐκ γρανίτου μέλανος, φυσικοῦ μεγέθους τοῦ θεοῦ Ἄμμωνος καθημένου, ἔχοντος τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων ἑνὸς μικροῦ Φαραώ, δυστυχῶς ἀκεφάλου. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶχεν εὑρεθῇ εἰς Καρνάκ καὶ εἶχε δοθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως Σαΐτ πασᾶ εἰς τὸν πρίγκηπα Ἱερώνυμον Ναπολέοντα, μεταβάντα παρ' αὐτῷ διά τινα διπλωματικὴν ἀποστολήν. Ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Λούβρου ἀντὶ 250,000 φρ.

— Ἤνοιξε καὶ πάλιν τὰς πύλας του τὸ «Μουσεῖον τῶν ΚαλῶνΤεχνῶν τῆς πόλεως τῶν Παρισίων», ἀνανεωθὲν ἐντελῶς.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ ζωγράφος Luc-Olivier Merson, ἐν ἡλικίᾳ 74 ἐτῶν. Εἰργάζετο ἀκόμη καὶ τώρα εἰς διακόσμησιν τοῦ θόλου τῆς ἐκκλησίας Sacré Cœur τῆς Μονμάρτης. Ἦτο καθηγητὴς τῆς Καλλ. σχολῆς. Τὸ ἔργον τοῦ Le loup d'Aqubbio, ἐκτεθὲν τῷ 1874 ἔτυχε βραβείου, θεωρεῖται δὲ ὡς εἷς τῶν ἀρίστων πινάκων του.

— Τὴν 1 Νοεμβρίου ἤνοιξεν ἐν τῇ Β. Ἀκαδημίᾳ τοῦ Λονδίνου Ἱσπανικὴ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις. Ἐξετέθησαν 433 ἔργα ἀντιπροσωπεύοντα τὰς δύο περιόδους τῆς Ἱσπανικῆς τέχνης, ἣν χωρίζει ὁ θάνατος τοῦ Γκόγια. Σκοπὸς τῆς ἐκθέσεως εἶνε νὰ παρουσιασθοῦν πρὸ τοῦ Βρεττανικοῦ κοινοῦ ἔργα Ἱσπανῶν ἐλάχιστα γνωστῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Πρὸς τοῦτο ἐστάλησαν ἔργα τοῦ Ζουρμπαράν, τοῦ Καρένιο καὶ 23 πίνακες τοῦ Γκόγια. Ἐκτὸς τῶν πινάκων τοῦ ΙΔ' ΙΕ' καὶ ΙΣΤ' αἰῶνος ἐκτίθενται καὶ ἔργα ζώντων καλλιτεχνῶν, ὡς καὶ γλυπτικὰ ἔργα.

— Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Ντουωμόν, παρὰ τὸ Βερντέν, ἐγένοντο ἐπισήμως τὰ ἀποκαλυπτήρια μνημείου δωρηθέντος ὑπὸ Ἀμερικανοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος τοῦ λεγομένου τῶν «Λογχῶν» ὅπου στρατιῶται ἐκ τοῦ συστάδην πολεμήσαντες ἐτάφησαν ζῶντες καὶ τῶν ὁποίων αἱ λόγχαι φαίνονται ἀκόμη προεξέχουσαι ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐφιλοτέχνησε προσωπογραφίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως δι' ἁπλῆς φωτοσκιάσεως, λίαν ἐπιτυχῆ. Ἐφωτοτυπήθη εἰς ἐλάχιστα ἀντίτυπα.

— Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Δημαρχεύοντος Ἀθηνῶν κ. Γ. Τσόχα θὰ δωρηθῇ ὑπὸ τῶν Δημάρχων τοῦ Κράτους εἰς τὸν Βασιλέα ἡ μαρμαρίνη προτομὴ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'. ἔργον τοῦ ἀειμνήστου γλύπτου Φυτάλη, ἣν εἶχεν ὑποβάλῃ—καὶ ἐβραβεύθη—ἐν διεθνεῖ διαγωνισμῷ διὰ τὸν ἀδριάντα τοῦ Πατριάρχου πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου. Θὰ δωρηθῇ ὡς μία ὑπόμνησις τῶν ὑποχρεώσεων Βασιλέως καὶ Λαοῦ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐμαρτύρησε.

— Πρωτοβουλία τῆς Δημοτικῆς ἀρχῆς Ἰωαννίνων ἐγένοντο τῇ 4 Ἰανουαρίου τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς δαπάναις αὐτοῦ ἀνεγερθείσης προτομῆς τοῦ ποιητοῦ Μαβίλλη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς λίμνης, ἀντικρὺ τοῦ Δρίσκου, ὅπου ἐφονεύθη ὁ ποιητὴς ἡγούμενος τῶν Γαριβαλδινῶν. Ὡμίλησαν ὁ νομαρχῶν κ. Κοτρονάρος καὶ ὁ δημοσιογράφος κ. Χατζῆς.

— Πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τῆς Καλλ. σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου συνέστη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ἰακωβίδου, Κ. Δημητριάδου καὶ τοῦ Γαλλ. ἀρχιτέκτονος κ. Ἐμπράρ. Προτάσει τοῦ κ. Δημητριάδου οἱ σπουδασταὶ θὰ ἐκλέγουν ἕνα καθηγητὴν τὸν ὁποῖον θὰ ἔχουν καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς φοιτήσεως, ἐνῷ ἕως τώρα ἤλλαζαν ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν καθηγητάς, τὸ ὁποῖον παρημπόδιζε τὴν ἀνάπτυξιν ἰδίας προσωπικότητος τοῦ σπουδαστοῦ. Οὕτω τὸ σχολεῖον θὰ διαιρεῖται οὐχὶ εἰς τάξεις, ἀλλὰ εἰς σχολάς, ὅπως γίνεται καὶ εἰς τὰ Ὠδεῖα. Μόνον ἡ διδασκαλία τοῦ ὑπαίθρου θὰ εἶνε ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς μαθητὰς ὅλων τῶν καθηγητῶν. Παραδόξως ὅμως ἡ ἐλευθερία αὐτὴ τῆς σπουδῆς δὲν παρεχωρήθη καὶ εἰς τὰς δεσποινίδας, τὰς φοιτώσας εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον. Ἐπίσης θὰ καταρτισθῇ τμῆμα καλλιτεχνῶν, τὸ ὁποῖον θὰ περιοδεύσῃ τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν μελέτην τοῦ τοπείου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων. Θὰ ληφθῇ φροντὶς ὅπως εὑρεθοῦν μοντέλλα καὶ θὰ κτισθοῦν εἰδικὰ ἐργαστήρια.

— Εἰς τὸ εἰδικῶς κτισθὲν ἀτελιὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη 14, εἰς ὃ ἐγκατεστάθησαν οἱ ζωγράφοι κ. κ. Π. Μαθιόπουλος καὶ Ἐπ. Θωμόπουλος, ἐξέθεσαν οὗτοι τὰ νέα ἔργα των. Ὁ κ. Θωμόπουλος ἐργάζεται ἤδη εἰς μεγάλον πίνακα εἰκονίζοντα τὸν Χελμὸν χιονισμένον. Εἶνε ἔργον μεγάλης ἀξίας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα μικρότερα νέα ἔργα του, τὴν Χωριατοποῦλαν πωλήτριαν, τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ χωρίου μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, τὴν Κόρη μὲ τὰ γαλιά, τὴν Βοσκοποῦλαν μὲ τὸ ἀρνάκι της, τὴν χωριανὴ μὲ τὴ ρόκα της, ὁ Ἑλληνικώτατος καλλιτέχνης παρουσιάζει τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν μὲ ὅλην τὴν θέλγουσαν ποίησίν της, ἣν μελετῷ διαρκῶς ἐργαζόμενος ἐν ὑπαίθρῳ. Μεταξὺ τῶν νεωτέρων πινάκων καταλέγεται καὶ ἓν τοπεῖον παριστῶν τὸ θερινὸν ἀτελιέ του—ἓν ἐξοχικὸν σπίτι εἰς τὸ χωρίον Τραπεζα, παρὰ τὸ Διακοφτό. Πρό τινος ἐπώλησε τρία ἔργα, ἐν οἷς αἱ «Χωριατοποῦλες», ἀγορασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κ. Παλτοῦ.

— Δύο προτάσεις περὶ ἀνεγέρσεως μνημείων διετυπώθησαν. Ἡ μία εἰς τὸν «Χρόνον» ὅπως ἀνεγερθῇ μνημεῖον εἰς τὸν Ἑλλ. λαὸν συμβολίζον τοὺς μαρτυρικοὺς ἀγῶνας του διὰ τὴν φυλὴν καὶ τὴν ἀφωσίωσίν του πρὸς τὸν στρατηλάτην Βασιλέα Κωνσταντῖνον. Ἡ ἰδέα εἶνε τῆς κ. Ἄννας Τριανταφυλλίδου, ὁ ἀνακινήσας δ' αὐτὴν προτείνει ὅπως ἡ πραγματοποίησίς της ἐπιδιωχθῇ διὰ τῆς γυναικείας πρωτοβουλίας. Διὰ τῆς ἄλλης, δημοσιευθείσης εἰς τὸ «Ἐμπρὸς», συνιστᾶται ὅπως ἀνεγερθῇ μέγα Ἐθνικὸν Ἡρῷον περιλαμβάνον ἀλληγορικὰς παραστάσεις τῶν τελευταίων πολέμων.

—Πρόκειται νὰ συσταθῇ ἐπιτροπὴ εἰδικῶν, ἥτις θὰ κρίνῃ ποῖαι πρέπει νὰ διατηρηθοῦν εἰκόνες ἐξ ὅσων ἔχουν ἀναρτηθῇ εἰς δημόσια γραφεῖα καὶ αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀγορασθῇ διὰ τὰ ὑπουργεῖα ὑπὸ τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως.

—Ἐπιτροπὴ συνέστη ἐν Ἰωαννίνοις πρὸς συλλογὴν ἐράνων δι' ἀνέγερσιν ἀνδριάντος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ὅπως στηθῇ εἰς τὴν ἀντικρύζουσαν τὸ Μπιζάνι πλατεῖαν τῆς πόλεως.

— Ὁ κ. Γ. Ροῦλὸς φιλοτεχνήσας εἰς φυσικὸν μέγεθος ἐλαιογραφικὴν προσωπογραφίαν τοῦ στρατηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως Ἰωάννου Γκούρα, τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐδώρησε ταύτην εἰς τὸ Ἱστορικὸν καὶ Ἐθνολ. Μουσεῖον. Εἶνε ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἔργων τοῦ διατρεποῦς καλλιτέχνου.

— Ὁ «Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν» προαναγγέλλει διὰ τὴν 7 Μαρτίου Πανελλήνιον καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν. Ἡ παραλαβὴ τῶν ἔργων ὡρίσθη μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου ἐν τῷ Ζαππείῳ.

— Διὰ Β. Δ. διορίζονται μέλη τῆς πρὸς ἐπίβλεψιν καὶ διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης Ἐπιτροπῆς διὰ μίαν τριετίαν, ἡ Α.Β.Υ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος καὶ οἱ κ.κ. Στ. Σκουλούδης, Σπ. Στάης, Ἰω. Καυτατζόγλου, Π. Καλλιγᾶς καὶ Σ. Π. Ράλλης.

— Εἰς τὴν ἔκθεσιν Μποκατσιάμπη ἠγόρασαν ἔργα ὁ πρίγκηψ Νικόλαος τὴν Ἑβραϊκὴν συνοικίαν Κερκύρας, ἡ κ. Εὐταξία καὶ οἱ κ.κ. Καραγιάννης, Γιανουλᾶτος, Μποσινέλ, Δακαρώνιας, Γρηγορόπουλος καὶ Καράλης. Εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς δ. Ἀλεξανδρίδου ἐπωλήθησαν 10 ἔργα, μὲ ἀγοραστὰς τὴν κ. Borossi καὶ τοὺς κ. κ. Μ. Γιανουκάκην, Ἀλ. Θεοδωρόπουλον, Π. Παπαγεωργίου, Κ. Κωνσταντινίδην, Κ. Ἐλευθερουδάκην. Εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Λόγη ἠγοράσθησαν 15 ἔργα ὑπὸ τῶν κ. κ. Γεωργαντᾶ, Ἐμπειρίκου, Παναγιωτοπούλου, Κυριέρη καὶ ἄλλων. Εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Ἀριστέως ἐπωλήθησαν δύο ἔργα. Ὅλας τὰς ἀνωτέρω ἐκθέσεις ἐτίμησαν δι' ἐπισκέψεώς των οἱ πρίγκηπες Νικόλαος καὶ Χριστόφορος.

— Ὁ κ Γ. Βῶκος ἔκαμε ἔκθεσιν ἔργων του, 30 ἐν ὅλῳ, εἰς Μιτυλήνην ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου Μεγ. Βρεττανίας.

— Ὁ κ. Κ. Μαλέας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Γερμανίαν ἐξέθηκεν εἰς τὸ παρὰ τὴν Πύλην τοῦ Ἀδριανοῦ ἐργαστήριον του σειρὰν νέων ἔργων, φερόντων τὸν τίτλον «Ἀττικὰ ἀκρογιάλια». Πάντοτε ὑπερβολικὸς εἰς τὸ χρῶμα, καὶ μὲ τὴν σύγχυσιν κυριαρχοῦσαν. Ξεχωρίζουν εἰς πίναξ τῆς Νάξου ὃν εἰργάσθη ἐκεῖ κατὰ τὸ θέρος, ἓν δάσος, καὶ τοπεῖα μετ' ἀρχαιοτήτων τῆς Ὀλυμπίας. Καλὴ καὶ μία προσωπογραφία γυναικός.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν τῆς «Ἑταιρείας τῶν Θεατρικῶν συγγραφέων» ἐξελέγησαν Πρόεδρος ὁ κ. Ν. Λάσκαρης, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Χ. Δαραλέξης, γραμματεὺς ὁ κ. Μ. Διδωρίκης, ταμίας ὁ κ. Ἰ. Δελληκατερίνης καὶ σύμβουλοι οἱ κ.κ. Θ. Σακελλαρίδης, Γ. Βλάχος, Π. Δημητρακόπουλος, Μ. Κουρτζῆς καὶ Σ. Μελᾶς.

— Εἰς Μιλᾶνον μετέβησαν διὰ μουσικὴν τελειοποίησιν, οἱ κ. κ. Ἐπιτροπάκης, Πετρόπουλος καὶ ἡ δ. Μάνια Γιανκάκη, μεσόφωνος μαθήτρια τῆς δ. Γκίνη καὶ ἥτις τὴν ἄνοιξιν θὰ ψάλῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Μιλάνου.

— Εἰς τὸν «Σύνδεσμον ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Γυναικὸς» ὡμίλησεν ὁ βουλευτὴς κ. Χ. Βασιλακάκης περὶ τῆς Γυναικὸς ὡς πολιτειακοῦ παράγοντος.

— Ὁ κ. Λ. Ρουσὲλ ὡμίλησεν ἐν τῇ Γαλλ. σχολῇ περὶ τῶν τεχνασμάτων καὶ εὐστροφιῶν τῶν ὁμιλητῶν καὶ ἐν ἄλλῃ διαλέξει περὶ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Γαλλ. φιλολογίᾳ.

— Ἀπέθανεν ἐν προβεβηκυίᾳ ἡλικίᾳ ὁ ἀρχαῖος δημοσιογράφος Γεώργιος Σιβιτανίδης, διευθυντὴς τοῦ πρὸ τριακονταετίας ἐκδιδομένου «Τηλεγράφου» καὶ πρώην βουλευτής.

— Ἀπέθανεν ἐν τῷ Πολιτικῷ νοσοκομείῳ Ἀθηνῶν ἐν ἡλικίᾳ 25 ἐτῶν ὁ νέος ποιητὴς καὶ διηγηματογράφος Βασίλειος Λειψιανός, ἐκδώσας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀπειρανθίτης τὴν «Νύχτα θανάτου» καὶ τὴν «Φωνὴν ἀπὸ τοὺς τάφους».

— Ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ θέσεις των οἱ καθηγηταὶ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς κ. κ. Καρολίδης καὶ Ἐξαρχόπουλος καὶ τῆς θεολογικῆς κ. κ. Μεσολωρᾶς καὶ Ἀνδροῦτσος. Ἀπελύθησαν δὲ ὡς παρανόμως διορισθέντες ὑπὸ τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως ἐν μὲν τῇ φιλοσοφικῇ σχολῇ οἱ κ. κ. Σβορῶνος, Κουγέας, Βορρέας, Σκάσης, Γαρδίκας, παρητήθη ὁ κ. Φουτιρίδης, ἐν δὲ τῇ Θεολογικῇ οἱ κ. κ. Γρ. Παπαμιχαήλ, Λ. Ἀλεβιζάτος καὶ Κ. Δυοβουνιώτης. Ἀπελύθησαν ἐν τῇ Πολυτεχνικῇ σχολῇ οἱ καθηγηταὶ Ἐμπράρ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, Ἀσπρογέρακας τῆς ζωγραφικῆς καὶ Τόμπρος τῆς γλυπτικῆς.

— Ἀπελύθησαν ὁ ἄρτι διορισθεὶς Διευθυντὴς τῆς Ἐθν. βιβλιοθήκης κ. Μπούτουρας, προαχθέντος εἰς τὴν θέσιν ταύτην τοῦ πρώτου βιβλιοφύλακος κ. Κιάππε. Διωρίσθη βιβλιοφύλαξ ὁ ποιητὴς κ. Θρ. Ζωτόπουλος. Ἀπελύθη συνεπείᾳ συγχωνεύσεως τῆς θέσεως ὁ τμηματάρχης τῶν Καλῶν Τεχνῶν κ. Γ. Δροσίνης καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐθν. Πινακοθήκης κ. Ζ. Παπαντωνίου. Ἐπίσης ὁ ποιητὴς κ. Γρυπάρης τῆς θέσεως τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν χαρτογραφικῶν συλλογῶν τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης ποιητὴς κ. Σκίπης, διορισθέντος ἀντ' αὐτοῦ τοῦ κ. Ε Ραΐση καὶ ὁ ὑποδιευθυντὴς τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου κ. Ν. Καλογερόπουλος.

— Ἀπενεμήθη ὁ ἀργυροῦς Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος εἰς τὴν δ. Μαρίκαν Κοτοπούλη. Τὸν ἐνεχείρησεν εἰς αὐτὴν ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος κατὰ τὴν παράστασιν τῆς «Ἠλέκτρας», καθ' ἣν ἐνεφανίσθη ἐπὶ σκηνῆς μετὰ μακρὰν ἀποχὴν ἡ τόσον ψυχικῶς κλονισθεῖσα καλλιτέχνις.

— Διωρίσθησαν ὑπουργικοὶ ἐπίτροποι ἐπὶ μίαν τριετίαν παρὰ τῷ Ὠδείῳ Ἀθηνῶν ὁ κ. Φ. Γεωργαντᾶς καὶ παρὰ τῷ Ἑλλ. Ὠδείῳ ὁ κ. Σουλιώτης Νικολαΐδης βουλευτής.

— Μετὰ τὸν κ. Διάλιον οὗτινος αἱ συνθέσεις ἐπαίχθησαν εἰς Εὐρωπαϊκὰς συναυλίας, ἀγγέλλεται ὅτι καὶ τοῦ κ. Λώρη Μαργαρίτη, ὅστις μετέβη εἰς Γερμανίαν καὶ Αὐστρίαν, συμπεριελήφθησαν πρωτότυποι συνθέσεις του εἰς τὰ προγράμματα τοῦ ἐν Σαλτσούργῳ Μοζαρτέουμ τοῦ ὁποίου ἐξελέγη τακτικὸν μέλος, τοῦ Διεθνοῦς Μουσικοῦ Κολλεγίου εἰς Βέντετουρ τῆς Ἐλβετίας ὅπου ἐκτελοῦνται μεγάλων μουσουργῶν συνθέσεις, εἰς τὴν Μούζικ-Φεράϊν τῆς Βιέννης, ἐν Μονάχῳ καὶ Στουτγάρτη. Τὰ ἔργα τοῦ κ. Μαργαρίτη τυποῦνται ἤδη ἐν Βιέννῃ καὶ ἐν Ἐλβετίᾳ.

— Ἡ δεσποινὶς Ἄρτεμις Βρασιβανοπούλου,

ἀριστεύσασα ὡς λυρικὴ ὑψίφωνος εἰσήχθη εἰς τὸ Ὠδεῖον τῶν Παρισίων.

— Ὁ ἐκ Χαλκιδικῆς καταγόμενος Ἕλλην κ. Ἄγγελος Κωδούνης μεταξὺ τριακοσίων ξένων τελειοφοίτων τοῦ ἐν Μιλάνῳ Β Ὠδείου Βέρδη ἦλθε πρῶτος λαβὼν δίπλωμα διευθυντοῦ ὀρχήστρας.

— Ἀπέθανεν ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἐπὶ 35 ἔτη ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ Ἰωάννης Κολλινιάτης. Σπουδάσας ἐν Μονάχῳ ἔτυχε βραβείων ἐν διαγωνισμοῖς, ἐν Ἀθήναις δὲ παρέσχε πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τοὺς σπουδαστὰς τοῦ Πολιτεχνείου καὶ εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων, οὗτινος διετέλεσε μηχανικός. Πλεῖσται οἰκοδομαὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἐν οἷς τὸ Ζάππειον ὀφείλονται εἰς ἰδικά του σχέδια. Ἐπικήδειον ἔξεφώνησεν ὁ συνάδελφός του κ. Ὀρλάνδος.

— Ἤνοιξε τὸ Ἱστορικὸν καὶ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπὶ ὁλόκληρον τριετίαν κλειστὸν ἕνεκα τῆς κυβερνητικῆς ἀστοχίας ὡς πρὸς τὴν ὁριστικὴν ἐγκατάστασίν του. Μετὰ δεκάμηνον προσπάθειαν τοῦ διευθυντοῦ του κ. Ράδου ἤνοιξεν, ἀνασυγκροτηθὲν εἰς τὰς παλαιὰς αἰθούσας του.

Ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς Ἑκατονταετηρίδος πρὸς πλήρη ἀναπαράστασιν τοῦ ἀγῶνος συνεννοήθη μετὰ τῶν κατόχων τῶν κειμηλίων, ἰδίως τῶν ἱστορικῶν οἰκογενειῶν, ὅπως συγκατατεθοῦν νὰ τὰ στείλουν προσωρινῶς ἐπὶ τρίμηνον διὰ νὰ ἐκτεθοῦν εἰς κοινὴν θέαν μετὰ τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ.

— Ἐπιτροπὴ καταρτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς μελέτην τοῦ τρόπου καθ' ὃν δέον νὰ ρυθμισθῇ ἡ γλῶσσα εἰς τὰ Δημοτικὰ σχολεῖα ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν κ κ. Σακελλαροπούλου γεν. γραμματέως τοῦ ὑπουργείου, Ι. Μεγαρέως τμηματάρχου τῆς Δημοτ. Ἐκπαιδεύσεως, Α. Σκιᾶ καὶ Ν. Ἐξαρχοπούλου καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, Χ. Οἰκονόμου Ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου καὶ Θ Μιχαλοπούλου διευθυντοῦ τοῦ Ἀρσακείου ἀπεφάνθη νὰ ἐκβληθῇ ἐκ τῶν σχολείων ἡ εἰσαχθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Βενιζέλου μαλλιαρή, εἰσαγομένης τῆς καθαρᾶς δημοτικῆς ἐν ἀρχῇ πλησιαζούσης τὴν καθαρεύουσαν βαθμηδόν. Ἀποφαίνεται ὅπως θεωρηθῶσιν ὡς ἀντισυνταγματικοὶ οἱ νόμοι, καθ' οὓς ἔγινεν ἡ ἀλλαγὴ τῆς γλώσσης τῶν ἀναγνωστικῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα προτείνει νὰ καῶσιν ὡς ἔργα ψεύδους καὶ κακοβούλου προθέσεως Ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς μακρὰ θὰ δημοσιευθῇ ἀργότερα.

— Ὁ ἐν Παρισίοις Ἕλλην ζάπλουτος κ. Ζαχάρωφ προσέφερε τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν ὅπως ἀγοράσθουν ἀνέκδοτα μουσικὰ χειρόγραφα τοῦ Μόζαρτ, ὧν ἡ γνησιότης καὶ ἀξία ἐπιστοποιήθη ἐγκύρως. Χρονολογοῦνται ὅλα ἀπὸ τοῦ 1775, ἓν δὲ μόνον φέρει χρονολογίαν τοῦ 1776. Ὁ Μόζαρτ ἦτο τότε εἰκοσαετής. Τὰ χειρόγραφα ἐδωρήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Ζαχάρωφ εἰς τὸ Γαλλικὸν Ἰνστιτοῦτον.

— Ἐν τῷ Β θεάτρῳ ὅμιλος νέων ἐτέλεσε φιλολογικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς μνήμης τοῦ Ἴωνος Δραγούμη. Ἡ δ. Κοτσάλη ἀπήγγειλε τὴν Ἡρωικὴν ἐλεγείαν τοῦ κ. Τ. Μπαρλᾶ καὶ ὁ κ. Κλ. Παράσχος ὡμίλησε περὶ τοῦ Δραγούμη ὡς συγγραφέως καὶ ὡς πολιτικοῦ ἐξάρας τὸν ἐθνικιστικὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ.

— Ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τῶν Βασιλέων ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ πρωτοβουλίᾳ ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ.κ. Βασιλείου Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, Ἰγν. Γιαννακοπούλου καὶ Εὐγ. Κωσταρίδου ἀρχιμανδριτῶν, Καλλινίκου ἐξάρχου τοῦ Παν. Τάφου, Δ. Λέκα ὑποστρατήγου, Χ. Ἡλιοπούλου φιτολόγου Ἰακ Δραγάτση καὶ Π Στυμφαλιάδου πρώην γυμνασιαρχῶν, Δ. Καλογεροπούλου διευθυντοῦ τῆς «Πινακοθήκης», Δ. Μαυρομιχάλη προέδρου Συλλόγων, Β. Ρούσου ἰατροῦ, Ν. Διβαδᾶ, Δ Μπίττα, Ε. Κορύλλου καθηγητῶν καὶ Α. Παπασπύρου δικηγόρου πανηγυρικὴ ἑορτὴ ἐδόθη ἐν τῷ Δημ. Θεάτρῳ, ἣν ἐτίμησαν οἱ πρίγκηπες Νικόλαος καὶ Χριστόφορος. Μετὰ σύντομον εἰσήγησιν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, ὁ κ. Χρ. Ἠλιόπουλος ἔξεφώνησε ἐνθουσιώδη πανηγυρικόν, ἐμπτοιήσαντα ζωηρὰν ἐντύπωσιν. Θούριον τοῦ κ. Φραγκοπούλου ἐψάλη ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς χορωδίας καὶ ὑπὸ τῆς χορωδίας τοῦ κ. Σαμαρτζῆ ἡ Βαρκαρόλα «Ἤλθε». Ὁ κ. Δραγάτσης ἀπήγγειλε ἐν προφητικὸν ποίημα τοῦ ἀειμνήστου Σπυρίδωνος Λάμπρου τὰς «Τρεῖς ἡμερομηνίας» γραφείσας ἐν Σκοπέλῳ τὸν Μάρτιον 1918.

— Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ὑπεβλήθησαν αἱ ἀποφάσεις τῶν δύο Ἐπιτροπῶν τῆς ἀπονομῆς τῶν ἀριστείων τῆς Λογοτεχνίας καὶ τῆς Γλυπτικῆς. Ἐκ τούτων ἡ πρώτη συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Χ. Τσούντα καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Πικὲρ διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, Χίλλ διευθυντοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀρχ. σχολῆς, Ὀὲῖς διευθυντοῦ τῆς Ἀγγλικῆς ἀρχ. σχολῆς καὶ Ἰακωβίδου διευθυντοῦ τοῦ σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἀποφαίνεται ὅτι οὐδὲν τῶν κατὰ τὴν τριετίαν 1918, 1919 καὶ 1920 ἐκτεθέντων ἐν Ἀθήναις γλυπτικῶν ἔργων πληροῖ τοὺς ὅρους οὓς ἀπαιτεῖ ὁ περὶ Ἀριστείου νόμος, ἑπομένως εἰς οὐδένα ἀπονέμει τοῦτο. Διὰ τὸν γλύπτην κ. Κ. Δημητριάδην ἡ ἐπιτροπὴ ἐκφράζει τὴν λύπην της διότι δὲν δύναται νὰ τῷ ἀπονείμῃ τὸ Ἀριστεῖον διότι ἐξέθεσε ἔργα εἰς Παρισίους καὶ ὄχι ἐν Ἀθήναις.

Ἡ δευτέρα ἐπιτροπὴ περιορισθεῖσα εἰς τοὺς κ.κ. Ἄννινον, Δροσίνην καὶ Πολέμην, καθόσον οἱ κ κ. Προβελέγγιος καὶ Γρυπάρης ἀπουσίαζον ἐξ Ἀθηνῶν, ἀπένειμεν ὁμοφώνως τὸ Ἀριστεῖον εἰς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Μωραϊτίδην, κυρίως μὲν διὰ τὸν ἐκδοθέντα Α' τόμον τῶν διηγημάτων του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ σύνολον τῆς λογοτεχνικῆς ἐργασίας αὐτοῦ.

Ἡ ἐπίσημος ἀπονομὴ τοῦ Ἀριστείου θὰ γείνῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀκαδημίας μετὰ τὸ Πάσχα Διὰ τὸ τρέχον ἔτος εἶναι καὶ τὸ Ἀριστεῖον τῆς Μουσικῆς τοῦ ὁποίου λήγει ἡ τριετία.

Ὑποψήφιοι τοῦ Λογοτεχνικοῦ Ἀριστείου ἦσαν οἱ κ.κ. Ξινόπουλος Πορφύρας καὶ Δημητρακόπουλος, ἂν καὶ ὁ τελευταῖος εἶχε δηλώσει ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐδέχετο ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Ἡ ἀπόφασις τῆς ἐπιτροπῆς ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν διότι ὁ κ. Μωραϊτίδης συνεπλήρωσε ὁλόκληρον πεντηκονταετίαν φιλολογικῆς ζωῆς— καὶ τὸ σπουδαιότερον—δὲν ἐπεζήτησε τὴν ἀπονεμηθεῖσαν τιμήν.

Τοῦ κ. Μωραϊτίδου ἐξεδόθησαν «Χριστουγενειάτικα καὶ Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα» ὑπὸ τοῦ Β. Γαβριηλίδου. Ἔχει γράψει τέσσαρα δράματα «Δημήτριον τὸν Πολιορκητήν», τὴν «Καταστροφὴν τῶν Ψαρῶν», «Βάρδαν τὸν Σκληρὸν» καὶ τὴν «Ἅλωσιν τῆς Κων)πόλεως«.

— Ὁ Ἀγγλικὸς τύπος ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχῶν διὰ τὴν λῆψιν ριζικῶν μέτρων πρὸς στερέωσιν τῆς Ἁγίας Σοφίας, τοῦ Παρθενῶνος τῆς Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ὁ Χριστιανικὸς πληθυσμὸς διατελεῖ ἐν συγκινήσει διὰ τὴν ἀπροθυμίαν τῶν Τούρκων. Τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον ἐζήτησε διὰ τῆς Ἀγγλικῆς Ἁρμοστείας νὰ ἐξακριβωθῇ ὑπὸ πραγματογνωμόνων ποία ἡ πραγματικὴ κατάστασις τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγ. Σοφίας. Τὰ Ἀγγλικὰ «Ἀνατολικὰ νέα» ἀνέλαβον τὴν πρωτοβουλίαν ἐράνου διὰ τὴν συλλογὴν ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ναοῦ, ὅστις «κινδυνεύει νὰ ἐρειπωθῇ». Ὁ Τοῦρκος Ὑπουργὸς ἐδήλωσε ὅτι μόνον ὀθόλος ἔχει ὑποστῇ μικρὰς βλάβας.

Νεαι Εκδοσεις

Ἐξεδόθησαν ἐπὶ τέλους τὰ ***Διηγήματα*** τοῦ κ. ***Ἀλεξ. Μωραϊτίδου***. Ἐκυκλοφόρησεν ὁ Α'. τόμος ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ συγγραφέως. Πολὺ ἐνωρίς! Τὴν ἔκδοσιν ὀφείλομεν εἰς τὸν κ. Ι. Σιδέρην. Περιέχει τὰ ἑξῆς διηγήματά του: Τὰ Βακούφικα—Μὲ τὰ πανιά.—Νεράϊδες.—Ἀρφανοῦλα.— Ὁ πτωχὸς καὶ ἡ Μοῖρα του, μὲ πρόλογον τοῦ Γαβριηλίδου, ὅστις διὰ γραμμῶν ἐνθουσιωδῶν χαρακτηρίζει τὸν συγγραφέα. Ἡ ἀπονομὴ τοῦ Ἀριστείου καθιστᾷ τὸν τόμον περιζήτητον.

*

Τῆς δ. ***Ἀλεξάνδρας Δέλτα***, ἐξεδόθησαν ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου Σιδέρη «***Μῦθοι καὶ Θρῦλοι***». Ἀφηγήσεις εἰς ἁπλῆν γλῶσσαν τῶν χαρακτηριστικωτέρων τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. μυθολογίας μύθων. Τὸ βιβλίον προορίζεται διὰ τὴν νεολαίαν. Εἰς ὕφος ἐπαγωγὸν καὶ ἐνδιαφέρον διδάσκει τὸν ὡραῖον κόσμον τῆς ἀρχαίας παραδόσεως. Ἡ ἔκδοσις λίαν φιλόκαλος κοσμεῖται ἀπὸ ἐπιτυχεῖς εἰκονογραφίας τοῦ κ. Ἀριστέως.

*

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν Λογοτεχνικῶν ἐκδόσεων τοῦ κ. Μιχ. Ζηκάκη ἐξεδόθησαν ***Ρωσσικὰ παραμύθια καὶ ἱστορίες*** κατὰ μετάφρασιν ἐπιτυχῆ ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ τῆς κ. Κ. Εὐστρατιάδου. Τὰ περισσότερα διασκεδαστικά, ἀπεικονίζοντα τὴν διανόησιν τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ. ***Ραφαῆλος***. Τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος τοῦ Λαμαρτίνου νέα μετάφρασις, τῆς δ. Λίζας Κοντογιάννη. Τοῦ κ. ***Γιάγκου Ἀργυροπούλου «Θέατρον»***. Τεῦχος περιλαμβάνον δύο παρασταθέντα μονόπρακτα δράματά του, τὰ Μάτια τῆς ἀγάπης καὶ τὸ Νυχτερινὸ τραγοῦδι.

*

Τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Βραβευθεῖσα ἐν τῷ Φιλαδελφείῳ διαγωνισμῷ ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. ***Στ. Δάφνη***. Ἐκδότης Ι. Σιδέρης.

*

«***Στὴ Κοζάνη***». Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου Σιδέρη ἐξεδόθη τόμος διηγημάτων τῆς κ. ***Ἰουλίας Δραγούμη***. Περιλαμβάνονται τέσσαρα διηγήματα, ἐπεισόδια τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, εἰκονογραφημένα. Ἔχουν τὸ χάρισμα τῆς ἀφελοῦς καὶ συγκινούσης ἀφηγήσεως.

*

Μετὰ τὸν «***Πόλεμον***» τὸ Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα τοῦ κ. ***Γρ. Ξενοπούλου***, ἐμπνευσμένον ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ 1912 ἔργον ἠθικόν, μᾶλλον κοινωνιολογικὸν παρὰ πατριωτικόν,—ψυχολογία ἑνὸς ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ὁ πόλεμος ἀπὸ κακὸν μετέβαλεν εἰς καλὸν—νέον μυθιστόρημά του δίτομον, τὴν «***Τιμὴν τοῦ Ἀδελφοῦ***» ἐξέδωκεν ὁ κ. Κολλάρος. Ἡ «Τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ»κρίνεται ὡς τὸ ἀνώτερον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἀναγνωσθὲν ἀπλήστως ὅταν ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον εἰς τὸ «Ἔθνος», εἰς ἰδιαιτέραν ἤδη ἔκδοσιν συγκεντρωμένον, θὰ ἔχῃ τὴν τύχην νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ἀπὸ ὅσους δὲν τὸ εἶχον τότε παρακολουθήσει.

*

«***Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον***» τοῦ 1921. Ὑπὸ τῶν κ. κ. ***Δ. Βρατσάνου*** καὶ ***Ι. Κολλάρου*** συνεχίζεται ἡ ἔκδοσις τοῦ πρὸ διετίας ἀποβιώσαντος ἱδρυτοῦ τοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἐπὶ 17 ἔτη ἐκδότου Ι. Βρεττοῦ. Αἱ ἀνώμαλοι περιστάσεις δὲν ἐπέτρεψαν νὰ ἐκδοθῇ ὁ ἐφετεινὸς τόμος ἀντάξιος τῶν προηγουμένων. Ἔχουν ὅλην τὴν διάθεσιν οἱ ἐκδόται νὰ βαδίσουν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ προκατόχου των.

Ὠδὴ στὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνου ὑπὸ ***Η. Βουτυερίδου***.

Τὰ «***Γυμνὰ***» Ποιήματα ***Ἀγγέλου Δόξα*** (Δρακουλίδου), ἐρωτικὰ καὶ ρεαλιστικά, γραφέντα κάτω ἀπὸ μίαν λεύκαν, ἄνευ ἀξιώσεων συνεπῶς ἐπιμελημένης ἐπεξεργασίας.

*

Ἀργία. Διήγημα ***Κ. Φαλτάϊτς***. Μὲ πολλὴν παρατηρητικότητα ἀπεικονίζεται ἡ ναυτικὴ ζωή. Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ἔδωσε ἱκανοποιητικὰ δείγματα, καὶ δι' ἄλλων, ναυτικῶν ἐπίσης, περιγραφῶν ἐξαιρετικοῦ ταλάντου, δημοσιογραφικοῦ καὶ ἀφηγηματικοῦ.

Τραγούδια τοῦ Βλάμη, Λαϊκοὶ στίχοι Ἔκδοσις Γ'. Ἀθῆναι.

Ἡ φωνὴ τῆς Μούσης, Γεωργίου Πορράσχου, Ναυπλίου. Ὁ φέρων τὸ ποιητικώτατον ἐπώνυμον, ἔχει καὶ πνευματικὴν συγγένειαν πρὸς αὐτό. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ρωμαντισμοῦ δημιουργεῖ στροφὰς γραφείσας εἰς καθαρεύουσαν καὶ ἡ σύγχρονος ζωὴ πάλλεται εἰς δημοτικὴν ἔκφρασιν. Ψάλλει ὁ ποιητὴς τοὺς πόνους καὶ τὸν ἔρωτα μὲ ἔμπνευσιν ἀνεπιτήδευτον.

*

Ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδοτικοῦ οἴκου Engène Figuière ἐξεδόθησαν τέσσαρα ἐνδιαφέροντα ἔργα: Τοῦ Georges Bouche περὶ Ζωγραφικῆς καὶ τῶν συγχρόνων τάσεων αὐτῆς, σύντομος μελέτη χαρακτηριστική. Τοῦ A. Cuilhem μονογραφία καλλιτεχνικὴ περὶ τοῦ Γάλλου ζωγράφου Marcel Lenoir. Τοῦ Jean Finot κοινωνιολογικὴ καὶ βιολογικὴ μελέτη ὑπὸ τὸν τίτλον Prolongeons la vie, πραγματευομένη διὰ τὴν πύκνωσιν τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ ἐκ τοῦ πολέμου ἀραιωθέντος καὶ τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς. Τῆς δ. Μαρίας Lafitte μυθιστόρημα Le Devoir de la Joie. Ἡ συγγραφεὺς ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ἤδη διὰ τοῦ ἔργου της αὐτοῦ, πρωτοτύπου, αἰσθηματικοῦ καὶ εἰλικρινοῦς.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«***Ἀτλαντίς***». Εἰκονογραφημένον μηνιαῖον περιοδικόν. Ἐκ τῶν περιεχομένων τοῦ τεύχους Νοεμβρίου: Ἀττικὰ χρονικά, ὑπὸ Δίκ.—Τὸ πρῶτο φιλί. Ἰαπωνικὸν διήγημα.—Ἄγγ. Βλάχος ὑπὸ Τ. Ἀμπελᾶ.—Ἀρχαῖαι Ἑλλ.προσωπογραφίαι.—Τὸ ἐνιαύσιον θῦμα, διήγημα Α. Παναδιαμάντη.— Πῶς σκέπτομαι, ὑπὸ Δ. Ι. Καλογεροπούλου.— Πεζὰ ποιήματα τοῦ Ταγκόρ

«***Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς***» Νοέμβριος 1920. Ἤρξατο δημοσιευομένη κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λούβαρι ἡ Γραμματικὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης τοῦ διασήμου καθηγητοῦ Radermarcher.

«Monde Nouveau». Ὁ κ. Lebesque ὅστις δημοσιεύει ἄρθρα διὰ τοὺς Λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, ἀφιερώνει ἐπαίνους διὰ τὴν δημοτικὴν Σερβικὴν ποίησιν μεταφράζων καὶ τινα ἄσματα.

Mercure de France. Εἰς τὸ τεῦχος τῆς 15 Δεκ. ὁ κ. Ἀστεριώτης δημοσιεύει ἐν τῇ νεοελληνικῇ ἐπιθεωρήσει του περὶ τῶν Γαλλοποιηθέντων Ἑλλήνων Ἰωάννου Μωρεᾶς καὶ Ἰωάννου Ψυχάρη, ἰδίως περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ λογοτεχνικῆς ἐργασίας τοῦ δευτέρου.

Εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικὸν δημοσιεύονται δύο ἐνδιαφέροντα ἄρθρα: Ὁ σοσιαλισμὸς εἰς τὴν Μουσικήν.—Διατί ὁ Πλάτων δὲν ἠγάπα τοὺς ποιητάς.

Νέα περιοδικὰ ἐξεδόθησαν:

«***Μποέμ***». Δεκαπενθήμερος φιλολογικὴ ἔκδοσις. Διευθυντὴς Κ. Κλώνης. Ἐν Πειραιεῖ.

«***Ἀητός***», «***Τζανέτος***», «***Ρεμπεσκές***», «***Τὸ γέλιο***» σατυρικὰ φύλλα.

«***Εὔα νικήτρια***». Ὄργανον τοῦ ἐν Ζακύνθῳ παραρτήματος τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱδρυθεῖσα τῷ 1841

Μετοχικὸν κεφάλαιον δρ. 20.000.000
Ἀποθεματικὸν . . » 13.000.000

Ἔκδοσις τραπεζιτικῶν γραμματίων.—Προεξοφλήσεις. — Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφων καὶ ἐμπορευμάτων. — Δάνεια ἐνυπόθηκα —Δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα καὶ γεωργούς —Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος. Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί. — Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ εἰς ἀνοικτὸν λ)σμόν.— Καταθέσεις ἐντοκοι. Ταμιευτήριον.—Ταμεῖον τίτλων πρὸς φύλαξιν.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς πρόχειρον μειοδοτικὴν δημοπρασίαν, ἐνεργηθησομένην ἐν τῷ Δημαρχείῳ Ἀθηνῶν τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1921 ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς Δημαρχιακῆς ἐπιτροπῆς ἡ προμήθεια 500 κυβικῶν μέτρων σκύρων συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς πλήρους διακηρύξεως τῆς κατατεθειμένης ἐν τῷ Δημαρχείῳ Ἀθηνῶν (Τμῆμα ὁδοποιΐας).

Ὁ Δήμαρχος
Γ. Τσόχας.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν κατὰ τὴν 19ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον ἐν τῷ Δημαρχιακῷ Καταστήματι καὶ ἐνώπιον τῆς Δημαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς ἡ ἐργολαβία τῆς συντηρήσεως τῶν δημοτικῶν κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν.

Τοῦ ἀρχικοῦ προϋπολογισμοῦ αὐξηθέντος διὰ μὲν τὸ 1ον τμῆμα κατὰ 35 ο)ο διὰ δὲ τὸ 2ον καὶ 3ον κατὰ 15 ο)ο καὶ συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων κατατεθειμένης ἐν τῷ ἀρχιτεκτονικῷ τοῦ Δήμου τμήματι ἔνθα πᾶς ὁ βουλόμενος δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν.

Ἀθῆναι τῇ 8ῃ Δ)βρίου 1920.

Ὁ Δήμαρχος
Γ. Τσόχας.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΔΡΑ : ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΥΠΟ ΠΟΛΛΩΝ ΑΛΛΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥΧΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν . . . . . Δρ. 6.000.000
Καταβεβλημένον . . . . . » 1.500.000
Ἀποθεματικὸν . . . . . » 1.820.000

ΕΡΓΑΣΙΑΙ :

—Ἡ Λαϊκὴ Τράπεζα πωλεῖ συναλλάγματα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀγοράζει ἐπιταγὲς (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.
—Εἰσπράττει γραμμάτια τρίτων καὶ τοκομερίδια.
—Πωλεῖ καὶ ἀγοράζει παντὸς εἴδους χρεώγραφα καὶ λαχειοφόρους ὁμολογίας.
—Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ κοσμημάτων.
—Δέχεται καταθέσεις εἰς πρώτην ζήτησιν, ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ καταθέσεις ταμιευτηρίου.
—Ἐν γένει δ' ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν, τραπεζιτικῆς ἐργασίας.

Γενικὸς Διευθυντής : Δ. ΛΟΙΕΡΔΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΡΑΤΟΥΣ» Θ. Τζαβέλλα.—Ὁδὸς Ἀριστείδου 1.